

tionem Episcopi clarum esse de essentia.
 De his ergo tribus ceremoniis. Iubium est, an sint de essentia? Et in primis, quod Missa est de essentia, videtur teneri dicere, quod Terunt esse de essentia Ordinum sacrorum, quos retuli supra dub. 4. De vinctioe vero, & impositione manuum, & libri Evangeliorum super caput Episcopi consecrandi, quod sint de essentia tenet Hostiensis, quem refert, ac sequitur Sylvest. *consecratio, num. 1.* Sit tamen
 Secunda conclusio. Missa non est de essentia consecrationis, sed tantum de necessitate precepti. Probatur rationibus, quibus d. dub. 4. probatur non esse de necessitate, & essentia Ordinum sacrorum. Sic tenent Abulensis, cap. 29. Exod. quest. 13. Glossa cap. quod sicut, de electionibus, vers. diuidatur, & cap. ordinationes, el. 1. dist. 75. vers. tertius, & ibi Hugo, & Turrecem. n. 10.
 Hinc fit, quod si vnus Episcopus consecrat & alius celebret Missam, tenebit factum, licet peccet; quia Missa non est de essentia talis consecrationis. Sic gloss. d. vers. diuidatur.
 Tertia conclusio. Vinctio chismate capitis, & manuum, non est de essentia consecrationis Episcopi, sed tantum de precepto. Probatur, quia (vt supra dub. 12. diximus ex Syluestro, & aliis) character Episcopalis imprimitur in impositione manuum; ergo tunc est perfecta essentialiter consecratio Episcopi: ac multo post fit vinctio, vt patet ex Pontificali; ergo. Secundò, quia in reliquis ordinibus vinctio non est de essentia. Sic tenet glossa cap. ordinationes, el. 1. dist. 75. vers. tertius.
 Quarta conclusio. Impositio manuum super caput Episcopi cum illis verbis, quae tunc dicuntur Episcopi consecrantes, scilicet, *Accipe Spiritum sanctum*, sunt de essentia; & sic illa verba sunt forma, & impositio manuum est materia. Patet, quia, vt supra dub. 12. diximus, in illo actu imprimitur character, &, vt ibi diximus, actus ille, in quo imprimitur character, est materia, & verba, quae tunc profertur, est forma, & sic tenentur dicere Doctores ibi citati, affirmantes tunc imprimi characterem. Et quod sit de essentia, tenent Hostiensis, & Sylvest. citati. Non tamen est de essentia, sed de precepto, vt imponatur liber Euangeliorum super caput Episcopi. Sic glossa cap. Episcopus, dist. 23.
 Quinta conclusio. Quod attinet ad locum in quo debet fieri consecratio, si Episcopus est consecrandus, debet fieri in Ecclesia, quam elegerit Metropolitanus, ad quem pertinet consecratio, cap. fin. dist. 5. nisi aliud legitime consuetudo obtinuerit: & si in alia Ecclesia fuerit consecratus, debet intra tres menses se presentare Metropolitanis suo, cap. cum longe, dist. 63. Papa vero in sua Ecclesia consecrandus est, si fieri potest, alias in quacumque, etiam extra vrbem, cap. in nomine Domini, dist. 23. Primas vero, seu Patriarcha, & Archiepiscopus in sua Ecclesia consecrandi sunt, nisi aliud indicat necessitas, cap. si Archiepiscopus, de tempor. ordin. & cap. pudentia 24. quest. 1. vel nisi aliud habeat consuetudo probata. Sic Sylvest. alios referens, consecratio 1. q. 2. Tabien. Ordo 5. num. 1. Angel. verbo consecratio Episcoporum, num. 6. Rosell. verb. confirmatio electionum, num. 17. D. Anton. 3. part. tit. 14. cap. 26. §. 17.

Nota, quod licet hoc sit de iure: at iuxta decretum Trident. sess. 23. cap. 2. de reform. potest fieri consecratio in Ecclesia consecrandi, vel saltem in provincia, vel in curia Romana. Sic explicat hoc decretum Trident. quidam doctus Magister in quibusdam annotationibus, quas habuit Salmantica super Concilium Trident.
 Secundò nota certum esse locum non esse de essentia huius consecrationis, quia non est de essentia aliorum sacramentorum, nec ordinum.
 Sexta conclusio. Quod attinet ad tempus, in quo debet fieri consecratio Episcopi, Salzedo super praeti. crimin. Bernard. Diaz cap. 26. §. Episcoporum, dicit posse fieri in Dominicis & festis diebus, sed fallitur. Vnde dicendum est debere fieri in die Dominica, & hora tertia, id est, a la mabe, existentibus tam consecrantibus, quam consecrato ieiuniis, patet ex cap. ordinationes, el. 1. quod est Anacleti Papae dist. 75. & cap. quod die, eadem dist. & ibi redditur huius ratio; quia die Dominica, & hora tertia electi sunt Barnabas, & Paulus Apostoli; & eadem die, & hora venit Spiritus sanctus super Apostolos, quibus Episcopi succedunt; & quia eadem die Christus surrexit, ali. me multis mysteris dies Dominica condecorata est. Animum vero in reuerentiam huius sacramenti. Sic etiam habetur in Pontificali Romano, Episcopi consecratione, & additur non posse alius die celebrari citra Papae dispensationem. Sic tenent gloss. consecratio 1. quest. 3. Armil. verbo consecratio 1. quest. 3. D. Anton. 3. part. tit. 14. cap. 16. §. 16. Tabien. verbo confirmatio in communi, quest. 12. Glossa cap. quod a Paribus, vers. Sabbati, dist. 75. & in principio illius dist. Turrecem. cap. ordinationes, el. 1. dist. 75. num. 6. Angelus verb. consecratio Episcoporum, num. 3. Rosell. verbo confirmatio electionum, num. 14. Gregor. Lop. l. 28. tit. 5. part. 1. vers. consecrationem.
 Non tamen est de essentia tempus, nec hora, vt 12 patet; quia nec in aliis ordinibus est hoc de essentia. Sic Turrecem. d. cap. ordinationes, n. 2.
 Nota primò, quod tenetur Episcopus, vel quicumque alius Ecclesiae Cathedrali, seu superiori quocumque nomine, ac titulo praefectus, etiam si sit Cardinalis, intra tres menses consecrari, vt patet ex Concilio Chalcedonensi cap. 25. & habetur cap. quoniam, dist. 75. cap. quoniam, dist. 100. & in Trident. sess. 23. cap. 2. de reform. & sess. 7. cap. 9. de reform. quod illa sess. 23. cap. 2. decernit, quod si intra tres menses non consecratur, teneatur ad fructuum perceptorum restitutionem, & si intra totidem menses id posita facere neglexerit, Ecclesiae sit ipso iure priuatus, & sess. 7. d. cap. 9. decernit, vt prorogationes ultra sex menses concessa, nulli suffragentur, id est, vt explicat quidam Doctor Salmantinus, quod ad differendum ultra sex menses non profit Episcopo vlla Papae dispensatio, nisi Papa expressa illius capituli mentionem, & dispensationem fecerit, arguendo cap. 1. cum ibi notatis, de constit. Hi autem tres menses, intra quos Episcopus consecrandus est, non sunt computandi à die electionis, sed à die confirmationis. Ratio, quia ante confirmationem consecrati non potuit, & ideo tempus illud computari non debet: vt patet ex cap. quia diuersitatem, de concess. praebend. vbi habetur tempus suspensionis in quo quis eligere non potest, non

non esse computandum in semetipso iure praefixo ad eligendum, vel conferendum beneficium, quia eo tempore eligere non potest. Sic tenent Turrecem. cap. quoniam, dist. 75. num. 2. & ibi Hugo, Tabien. verb. confirmatio in communi, quest. 9. Angel. verbo consecratio Episcoporum, in initio. Rosella verbo confirmatio electionum, num. 17. D. Anton. 3. part. tit. 14. cap. 16. §. 16. Sylvest. consecratio. 1. quest. 3. vbi bene addit cum Rainetto, quod si negligens fuit ad petendum confirmationem, tunc computandi erunt illi tres menses ab electione, quia tempus illud suspensionis computatur negligenti petere absolutionem; vt bene glossa d. cap. quia diuersitatem, intelligitur autem illi tres menses, nisi necessitas cogat amplius differre, vt patet ex cap. quoniam, dist. 75. cap. quoniam, dist. 100. & tenent Sylvest. Tabien. Rosell. D. Anton. Angel. citati, & Turrecem. cap. quoniam, dist. 100. & glossa cap. quoniam, dist. 75. & ponit exemplum Turrecem. vt propter morbum Episcopi consecrandi, vel si impediat ab hoste, & multae aliae causae (inquit) possunt accidere, quae impediant, dicuntur ibi Turrecem & glossa, posse contingere causam iustam, vt confirmatus Episcopus nunquam consecratur, vt si inculpabiliter ita vitetur corpore, postea non debeat ordinari, hic enim non potest consecrari; sed dicit Turrecem, quod administrabit ea, quae sunt inchoata, & supplebuntur quae sunt ordinata, & alium Episcopum, vt cap. Pontifices, dist. 1. & ibi Rosell. & Tabien.
 Secundò nota, quod licet si Ordines sacri debeant die Dominica celebrari, requiratur continuatio ieiunii Sabbati, cum die Dominica, vt habetur cap. quod a Paribus, dist. 75. & dicitur infra; at non requiritur hoc in consecratione Episcopi die Dominica faciendae, sed fat est illa die esse ieiunium consecrantis, & consecratorum. Ratio, quia Ordines sacri conferendi sunt de iure in die Sabbati existentibus ordinandis, & ordinandis ieiuniis: vnde quando debent in die Dominica celebrari, vt consecratur quasi diei Sabbati fontinatio, debet continuari omnino ieiunium diei Sabbati in die Dominica, at cum iure statutum sit, vt Episcopi consecratio fiat die Dominica, fat est illa die ieiunium seruari: sic Turrecem. d. cap. quod a Paribus, num. 6. & ibi glossa vers. Sabbati, & ibi Hugo, D. Anton. 3. part. tit. 14. cap. 16. §. 16. Tabien. consecratio 1. num. 1. Sylvest. consecratio 1. quest. 4.
 Tertiò nota, quod licet duo Ordines sacri non possint eadem die conferri, nec duabus immediatis, vt dicitur infra; at potest quis Sabbato ordinari sacerdos, & die sequenti Episcopus, quia id non reperitur prohibitum, sicut prohibetur in aliis ordinibus. Sic Sylvest. Ordo 5. num. 6. dist. 2. Innocent. cap. literas, de tempor. ordinat. Angel. Ordo 6. num. 2. D. Anton. 3. part. tit. 14. cap. 16. §. 8. & 16. Glossa cap. quod a Paribus, dist. 75. vers. Sabbati, & ibi Hugo, & Turrecem. ibi num. 2. & addunt bene glossa, & Turrecem. non oportere tunc continuari ieiunium Sabbati cum die Dominica: imò addunt glossa & Hugo ibi bene contra D. Anton. d. §. 8. & Innocent. cap. literas, quod si ex dispensatione, vel alias liceret die Dominica consecrari sacerdotem, non est alicuius vetitum eadem die consecrari Episcopum.
 Septima conclusio. Quod attinet ad ministrum

consecrationis Episcopi, ea necessarid faciendae est, saltem ne, aliter praecipi à tribus Episcopis. Patet ex pluribus capitulis iuris, cap. ordinationes, el. 1. dist. 75. & cap. comprouinciales, cap. Episcopi, cap. ordinationes, dist. 64. cap. porro, dist. 66. quae omnia capita ex Conciliis, vel Pontificibus desumpta sunt, & tenent omnes Doctores mox citandi, tantum enim vertant in dubium, an hoc sit de essentia. Nec obstat cap. sic Episcopi, de tempor. ordin. vbi dicitur, quod Metropolitanus sine tribus Episcopis non consecret, vbi videtur requiri quatuor Episcopos, quia bene glossa ibi vers. sine tribus, dicit intelligi inclusiuè; id est, que cum se sequitur, & ita in iure nouo Gregoriano extat hic textus, sine tribus, vel duobus.
 Et nota, quod vnus Episcopus principaliter totam consecrationem perficit, & alij sunt quasi coadiutores, secundum Hostiensis & Goffredos refert Sylvesti consecratio 1. num. 2. & hoc dicit esse melius, vel secundum Hugonem & Rainet. quos refert etiam Sylvest. ibi, sunt tres actiones, & vna passio, sicut cum tres portant lapidem, & notat bene Sylvest. quod essentialia consecrationis necessarid faciendae sunt ab eodem ministro: si enim vnus imponat manum, & alius dicat verba, nil agitur, vt patet etiam in aliis sacramentis.
 Octaua conclusio. Minister, qui habet iurisdictionem consecrandi, est, si sit Papa electus, ipsum consecrat Cardinales Episcopi, cap. in nomine Domini, dist. 23. Ex consuetudine tamen (vt fertur) ipsum consecrat Episcopus Hostiensis; vel, vt dicit Sylvest. vbi infra, quem ipse Papa vult: cum enim statim, ac electus est, habeat iurisdictionem plenam Papalem, potest habere iurisdictionem ipsum consecrandi cui maluerit Episcopo concedere. Sic Sylvest. consecratio 1. quest. 1. Primates vero, seu Patriarchas, & Metropolitanos consecrant tres Episcopi eorum suffraganei, omnibus aliis eorum suffraganeis personaliter aduenientibus, nisi essent necessitate impediti; quo casu per literas debent consentire, cap. quia, dist. 64. cap. porro, & cap. Archiepiscopus, dist. 66. cap. si Archiepiscopus, de tempor. ordinat. & si est Archiepiscopus, qui est consecrandus, debet esse cum Primatis, seu Patriarcha, cui subest, consensu, cap. placet, dist. 65; ita quod sine eo non recipit executionem consecratus. Sic Sylvest. ibi. Innocent. cap. nec Episcopi, de tempor. ordin. Armil. verbo consecratio Praetorum, num. 2. Angelus verbo consecratio Episcoporum, num. 1. 2. & 5. Rosella verbo confirmatio electionum, num. 12. & 16. Tabien. verbo confirmatio in communi, quest. 10. 11. & 12. licet Angel. Tabien. & Rosell. dicant Primates, seu Patriarchas, & Cardinales consecrari à Papa, vel ab alio de eius commissione, hoc non est de iure, sed de consuetudine, vt bene Sylvest. ibi, idem dicens de Archiepiscopis, consuetudo enim habet, vt ferè nulli horum consecratur, nisi à Papa, vel ab alio de eius commissione, argum. cap. pudentia 24. quest. 1. Episcopus autem si est exemptus, debet consecrari à Papa, vel ab alio de eius commissione: si vero non sit exemptus, sed alicui Archiepiscopo suffraganeo, consecrandus est ab illo Archiepiscopo cum duobus Episcopis comprouincialibus, seu suffraganeis aut tres comprouinciales, seu suffraganei Episcopi, illum

illum consecrarent, ex iussu Archiepiscopi: in utroque tamen casu omnes Epi. sibi suffraganei requirendi sunt per epistolam, ut consentiant. cap. nec Episcopi, de tempor. ordin. cap. non debet, distinct. 65, cap. ordinationes, el 1. distinct. 75, cap. ordinationes, cap. Episcopi, cap. comprouinciales, distinct. 64. Quod si quis Episcoporum comprouincialium contemnatur in consecratione Episcopi, vel Archiepiscopi, potest agere, ut executione officij priuaret. Sic Innocent. Syluest. Tabien. Roel. Angel. ibidem, Turrecrem. cap. ordinationes, el 1. dist. 75, num. 7. Quando autem Archiepiscopus, vel aliqui ex suffraganeis Episcopis dissentiret consecrationi, quid faciendum sit, consule Turrecrem. dist. 64, inio. el late disputantem.

79 Nota primò, quòd si Ecclesia cathedralis Archiepiscopi vacet, consecratio Episcopi suffraganei debet fieri ab aliis suffraganeis iussu Capituli dicte Ecclesie cathedralis, quia Sede vacante succedit Capitulum in omni iurisdictione: sic glossa cap. comprouinciales, dist. 64.

20 Secundo nota, quòd si prouincia non habeat tres Episcopos, qui consecrent electum Episcopum, conuocati debet vicinorum Episcoporum auxilium. Sic Panorm. cap. nec Episcopi, de tempor. ordin. num. 1. & probat ex cap. Pomisces 7, quest. 1.

21 Tertio nota, quòd si Episcopus Archiepiscopo suffraganeo consecratus sit, non oportet Patriarche, cui Archiepiscopus subest, consensum requirere, nisi vltus contrarium obtinuerit. Sic Panorm. cod. cap. nec Episcopi, contra Innocent. ibi.

22 Huculque de ministro necessario necessitate saltem precepti consecrationis Episcopi egimus, restat vt agamus qualis minister sit de essentia, seu necessariis necessitate sacramenti, ita vt ab alio facta consecratio non teneat. Et vt certa ab incertis separemus, duo sunt certa in hoc.

23 Primò certum est esse de essentia, quòd consecrans sit Episcopus, quia pertinet ad characterem Episcopalem posse Episcopos consecrare. Imò quamuis Palud. 4, dist. 7, quest. 4, num. 34, dixerit forte Papam hoc posse committere simplici sacerdoti, implet 4, dist. 25, quest. 1, num. 7, se retractat, & tenet non posse, quia esset consecratio partialis sacerdotis: consecratio verò sacerdotis non potest committi ei, qui non est Episcopus, vt dicemus infra.

24 Secundo est certum non esse de essentia, vt concurrant dicta in octaua conclusione, nempe vt consecratio fiat de iussu Archiepiscopi, vel Patriarche, & ab Episcopis suffraganeis; sed hoc est de necessitate precepti, quod verò attinet ad essentiam consecrationis, fac esse, vt fiat à quibusvis Episcopis. Probat, quia hic non est actus iurisdictionis, alias esset delegabilis, sed Ordinis. Ordo autem Episcopalis æque est in omnibus Episcopis: ergo. Secundo, quia quòd fiat de iussu Archiepiscopi, & à suffraganeis, &c. pertinet ad iurisdictionem ministri, sed hæc tantum in sacramento penitentia, & matrimonij est de necessitate sacramenti, in reliquis verò solum de necessitate precepti: ergo. Quòd si opponatur cap. non debet, dist. 65, vbi habetur, quòd fiat de licentia Metropolitana, conuocatis Episcopis suffraganeis, aliter ordinatio facta non valeat: & cap. Archiepiscopi, dist. 66, vbi habetur quòd Archiepiscopus ab omnibus

suffraganeis consecratur, alias sit irrita consecratio. Respondeatur cum Turrecrem. à cap. non debet, & glossa d. cap. Archiepiscopi, vers. iurisdictione, & ibi etiam Turrecrem. quod intelligitur non valere, atque esse irritam consecrationem, non quòd non reuera sit valida, & maneat ille Episcopus, sed esse irritam quoad officij executionem, id est, quòd nanebit verè Episcopus consecratus, sed non poterit exequi officium.

Dubium autem graue est circa hoc, an sit de essentia, & necessitate sacramenti, quòd consecratio fiat à tribus Episcopis.

Duplex est sententia.

Prima ait esse de essentia, tum quia omnes textus loquentes de hac consecratione affirmant lebere fieri à tribus Episcopis: tum etiam, quia cap. porro, distinct. 66, ponitur forma consecrationis Episcopi tradita ab Apostolis, & dicitur quòd fiat à tribus Episcopis. Sic tenet Hostien. quem ceter Syluest. ubi infra. Hugo, & Archid. d. cap. vlt. Glossa cap. nec Episcopi, de tempor. ordin. & ibi Panorm. num. 1. & ferè omnes Iurisperiti ant huius sententia, vt refert Turrecrem. ubi supra.

Secunda sententia probabilior, ait non esse hoc. Probat, primò, quia primus canon apostolicus non habet, Episcopus à duobus, vel tribus Episcopis, &c. ergo iam non est de essentia, vt fiat à tribus Episcopis, quia 1. ad Timoth. 4, & 7, ad Timoth. 2, &c. sequente Apostolo de Ordine Episcoporum, non ordinatur, aut consecratur tantum exprimitur: imò Apostoli cum disperis essent per Orbem, soli videntur consecrassè Episcopos. Item, quia in nullo alio sacramento sunt de necessitate sacramenti plures ministri, & vnus Episcopus eadem potestate Ordinis præditus est, ac tres Episcopi. Hanc tenet pluribus aliis rationibus probans Turrecrem. cap. porro, distinct. 66, num. 3, Palud. tract. de potest. Papæ. Guido cap. fraternitatem, dist. 80, & videtur tenere Armil. verbo consecratio Prelatorum, num. 2. & Syluest. consecratio 1, num. 1. Hanc enim sententiam referunt in vltimo loco, & non improbant; eam etiam videtur tenere Greg. Lopez part. 1. tit. 5, l. 28, vers. vlt. vbi dicit non esse de iure diuino, vt consecratio fiat à tribus Episcopis, & sic posse Papam hoc immutare.

D V B I V M X V I.

Quid conferat pallium Archiepiscopo, & Patriarche, seu Primate, id est, que possit ante pallij receptionem.

Nota, quòd pallium est ornamentum ad modum nigris in extum, super alia ornamenta cælitum, humeros ad instar coronæ, pectusque circumdans, ante dependens, quod significat plenitudinem potestatis, quòd vtiur Papa semper & vbique, quia habet plenitudinem potestatis, quam pallium significat, Archiepiscopus verò, & Patriarcha, seu Primas, quia non habent plenitudinem hanc potestatis, sed in partem sollicitudinis vocati sunt, non semper, neque vbique possunt eo vti, expressè habetur cap. ad honorem, de auctor. & vsu pallij, sic Syluest. verb. pallium.

Secundò

20 Secundo nota idem prorsus, quòd dicemus circa vsu pallij, & reliqua in hoc dubio de Archiepiscopo, dicenda esse similiter de Patriarcha, seu Primate circa eiusdem pallij vsu. Sic Syluest. verbo pallium. Turrecrem. cap. Episcopi n. 6, dist. 100. Pontificale Romanum in officio daionis pallij, sine, & omnes.

3 Prima conclusio. Tenetur Archiepiscopus, & Patriarcha petere pallium à Papa intra tres menses, alias si acculerit, cessante legitimo impedimento, potest remoueri. Sic habetur expressè cap. quoniam, dist. 100, quod est Pelagij Papæ, & debet peti cum instantia, cap. prius, ead. dist. & petens præstare debet iuramentum fidelitatis, & obedientie Ecclesie Romanæ, cap. optatum, ead. dist. & cap. significasti, de elect. Olim verò ex priuilegio Papæ petebatur à quatuor Patriarchis per suffraganeos eorum, cap. antiqua, de priuileg. Hi autem tres menses intelliguntur post confirmationem, si antea erat Episcopus consecratus; si verò non erat consecratus, intelliguntur post consecrationem. Sic glossa, d. cap. quoniam, vers. consecrationis. Sic explicans textum dicitur incipere à die consecrationis, quando scilicet antea non erat consecratus, & ibi Turrecrem. n. 2. & Hugo ibi, Syluest. verbo pallium, & ibi Tabien. & Angelus num. 1.

4 Secunda conclusio. Archiepiscopus, vel Patriarcha non potest vbique à pallio, sed tantum intra Ecclesiam, & prouinciam, id est, Archiepiscopus intra suam prouinciam, & Patriarcha intra suam Patriarchatum. Neque obstat quòd in forma traditionis pallij dicitur, quòd deo possit vti tantum intra propriam Ecclesiam, quia intelligitur, id est, intra quamlibet Ecclesiam prouincia illi commissa. Sic habetur expressè cap. 1, de auctor. & vsu pallij, & in Pontificali Romano ubi supra, & tenent omnes. Nec valet consuetudo vtendi pallio extra prouinciam; quod est corruptela. Sic habetur cap. ex euarium, eodem tit. vbi etiam dicitur quòd si quis Archiepiscopus priuilegium habeat vtendi pallio extra prouinciam, debet id esse de licentia diocesani. Idem etiam notat ibi glossa, & Turrecrem. cap. Episcopi, dist. 100, n. 10. Nec obstat cap. cum sis, de auctor. & vsu pallij, vbi dicitur vbicumque possit vti pallio, quia intelligitur, vt bene ibi glossa, id est, vbicumque intra prouinciam.

5 Tertia conclusio. Non potest etiam intra prouinciam semper vti pallio, sed tantum intra Missarum solemniam. Sic habetur expressè in Pontificali Romano supra, & cap. contra morem, & cap. pallium, el 1, dist. 100, que sunt Gregorij Papæ, & tunc tantum ipse Archiepiscopus eam Missam canter, aliàs non, vt bene Hugo & Turrecr. eo cap. pallium.

6 Hinc fit non posse in processibus vti pallio; sic habetur in Pontificali supra, & c. 1, de auctor. & vsu pallij, Turrecrem. ap. Episcopos, dist. 100, n. 1. Syluest. & Tabien. verbo pallium, & ibi Angel. n. 3.

7 Quarta conclusio. Non potest etiam intra suam prouinciam, & intra Missarum solemniam semper vti pallio, sed tantum in quibusdam festis præcipuis, quæ in priuilegio, quod cum pallio datur, continentur. Sic habetur cap. fin. de auctor. & vsu pallij. hæc autem festa sunt, Natiuitas Domini, festum sancti Stephani, sancti Ioannis Euangeliste, Circuncisio, Epiphania, Dominica Palmarum, Feria Quinta in cæna Domini, Sabbatum sanctum, dies Resurrectionis, cum duobus sequentibus, Dominica in Albis, Pentecostes, Natiuitas D. Ioannis

Th. Sanchez. Consi. moral. Tom. 1. l.

Baptista, festa omnium Apostolorum, in dedicatione Ecclesiarum, ordinatione ministrorum, scilicet clerico, & consecratione Episcoporum, in principalibus festiuitatibus Ecclesie sue in die anniuersarij consecrationis sue, & in die anniuersarij consecrationis Ecclesie sue. Hæc festa ponit Pontificale Romanum supra, Turrecr. cap. Episcopi, dist. 100, n. 19. Glossa cap. ad honorem, de auctor. & vsu pallij, vers. ad honorem, non ponit Dominicam in Albis, nec diem anniuersarij consecrationis Ecclesie sue. Addit Pontificale Romanum, festum Ascensionis corporis Christi, festum omnium Sanctorum, & festiuitates D. Mariæ. Glossa explicat supra, tres festiuitates Beate Mariæ.

Hinc fit, non posse vti pallio in Missis pro defunctis. Sic Pontificale Romanum supra, Turrecrem. cap. Episcopi, dist. 100, num. 11.

Quinta conclusio. Non potest Archiepiscopus, vel Patriarcha ante pallij receptionem portare ante se crucem, quia est insignie dignitatis Archiepiscopalis, vel Patriarchalis, quam non plene habet, nec nomen, vt mox dicemus. Sic Pontificale Romanum supra, Turrecrem. cap. Episcopi, dist. 100, n. 7. Nec potest se nominare Archiepiscopum, vel Patriarcham; nec habet plenitudinem Pontificalis officij, cap. nisi, de auctor. & vsu pallij, & in Concilio Lateran. sub Innocent. III, cap. 5. Vnde non potest exercere Pontificalia, vt ordinare clericos, consecrare chrisma, Episcopos consecrare, dedicare basilicas, conuocare ad Concilium, vt expressè habetur cap. quod fecit, de election. & in Pontificali supra.

Nota, quòd (vt refert Innocent. cap. sicut, de elect. num. 13.) aliqui dicunt quòd potest sine pallio in aliena diocesi de licentia Episcopi illius diocesis Ordines conferre: sed oppositum tenet ibi Innocentius, & meritò, quia textus generaliter loquuntur.

Secundò nota, nil referte quòd in alio Archiepiscopatu pallium receperit, quia debet nouum petere, vt expressè habetur cap. bona, el 2, de postulat. Prælat. sine, ibi glossa vers. pallium, dicens rationem esse, quia pallium sequitur personam ratione loci, pro quo datum est. Idem Turrecr. cap. Episcopi, dist. 100, num. 6, & Pontificale supra, licet Felinus cap. eam te, de rescript. n. 8. dubitet, & plus inclinet posse exercere que sunt Ordinis.

Hinc fit quòd pallium est personale, & sic non potest accommodare, nec in morte alicui relinqui, sed debet Archiepiscopo cum eo sepeliri, vt expressè habetur cap. ad hoc, de auctor. & vsu pallij, & si transferatur in alium Archiepiscopatum, non debet secum illud ferre, nec successori relinquere; sed debet vtique nouum pallium petere, vt habetur dicto cap. bona, sine, & ibi glossa vers. pallium, & tenent omnes.

Maius verò dubium est, an Archiepiscopus nondum recepto pallio, possit delegare alii Episcopis, vt consecrent Episcopum sibi suffraganeum. Quidam enim negant. Primò, quia is videtur facere, cuius nomine fit cap. mulieres, de sententia excommunic. cap. qui per alium, de regul. iuris in 6. Secundò, quia cap. quoniam, dist. 100, dicitur differri consecrationem Episcoporum, & quòd Archiepiscopus non petit pallium: at si posset delegare alius, non differretur.

At dicendū est, posse dum nò est in mora petendi palliū, se. modò petat intra tres menses, intra quos

A a 3 tenetur

tenetur petere, & sic d. cap. quoniam; intelligitur quando est in mora petendi pallium: regula autem iuris citata, quando alter qui facit, per se non potest facere: Archiepiscopi, quibus delegatur consecratio, habent per se consecrandi potestatem; & tantum eis delegatur iurisdicção. Probatur, qui tantum prohibetur exercere ea, quæ sunt ordinis & cogere Concilium, ut patet ex dictis: at hæc de legato est actus iurisdicçãois; ergo. Secundò, qui cap. suffraganeis, de elect. expressè dicitur, quòd Archiepiscopus confirmatus, licet non receperit pallium, potest facere consecrari suum suffraganeum. Nec valet, quòd quidam dixerunt, hæc non fuisse decretalem, sed quam prouisionem fundatam super quadam æquitate, non Papæ, sed cuiusdam Ioannis Galensis. Sed hoc (inquit Panorm. d. cap. suffraganeis, num. 1.) non potest modò dici, postquam hæc decretalis nisi posita in tertia, quarta & quinta compilatione, quia hæ fuerunt Papæ; Papa mandat iuxta hæ decretales prouidendum esse in iudicio, & extrà, & maximè hodie, quando in nouis decretalibus Gregorij XIII. est posita sic tenent Panorm. d. cap. suffraganeis, num. 1. & ibi Innoc. & glossa ibi, vers. Pallium, & ibi communis, terte Panorm. Idem glossa cap. 1. de translat. Prælator, & cap. quoniam, dist. 100. Turcrem, cap. Episcopo, num. 6. dist. 100. Pontificale Romanum ubi supra.

15 Tandem ex dictis fit resolutio huius casus, scilicet Concilium Tried. sess. 23. a. 1. de reform. præcipit Episcopis ne à sua diocesi absint ultra tres menses sine causa iusta, &c. Quidam est confirmatus, & consecratus Archiepiscopus, petit à Papa pallium, quando ne incipiant hi tres menses absentia, quam potest facere? Credo, quòd à die receptionis pallij, quando non est in mora petendi instanter ipsum. Probatur, quia (ut dixi d. præced.) tres menses, intra quos Episcopus tenetur consecrari, procedunt à die confirmationis, quia antea non poterat consecrari. Ergo eadem ratione hi tres menses debent incipere à die receptionis pallij, quia ante receptionem pallij commodè nequit ad Ecclesiam suam venire: tum, quia non potest antea Archiepiscopus nuncupari, nec gestare ante se crucem, nec ordinare, nec confirmare, quod est magna sui officij pars: tum, quia ignorat quem Prælatum Summus Pontifex destinabit, qui det illi pallium, & non sine magnis expensis, & laboribus tot itinera ferent.

DVBIVM XVII.

Qui sunt actus proprii, & ministeria singulorum Ordinum.

1 Primò oportet explicare, quomodo omnes Ordines ad Eucharistiam ordinantur: ad hæc enim est sacramentum Ordinis. Hoc optimè explicat D. Thom. 4. dist. 24. quest. 2. art. 1. quest. iunc. 2. hoc modo: Potestas Ordinis, vel est ad consecrandam Eucharistiam, vel ad aliquod ministerium ac hoc: & hoc secundum, vel in ordine ad ipsam Eucharistiam, vel in ordine ad suscipientes. Ad consecrandam Eucharistiam est sacerdotium: ad ministrandum in ordine ad ipsam, sunt Diaconatus, quæ assistit sacerdoti, & ministrat in omnibus, quæ aguntur in hoc sacrificio, & Subdiaconatus, qui desert calicem, & patenam, & in eis materiam præ-

parat, & tradit Diaconus; & Acolytus, qui vtreolos cum aqua, & vino præparat. Si est in Ordine ad suscipientes, ad præparandum scilicet ipsos ad hoc sacramentum, non potest esse, nisi super immundos, quia mundi sunt iam idonei: hoc verò sunt tres Ordines, iuxta triplex immundorum genus, quod potest esse, scilicet Ostiarius, cuius est expellere nolentes credere, & infideles, qui indigni sunt, etiam visione diuinorum, & Ordo lectorum, cuius est instruere volentes credere, & fidei nondum bene instructos, & catechumenos, & ideo prima rudimenta ad doctrinam fidei, scilicet vetus Testamentum, eis legèdum committitur, & exorcistatus ad tollendum impedimentum, quod habent fideles instructi ex dæmonis potestate. Hæc D. Thom.

Hoc supposito, descendendo in particulari ad singulos Ordines, ponam officia eorum, ut ponunt D. Isidor. lib. 7. etymolog. cap. 12. & habetur cap. clericos, dist. 21. Hugo de sancto Victore lib. 2. de sacram. p. 3. Rabanus lib. 1. de instit. clericis, cap. 4. D. Thom. 4. dist. 24. art. 1. quest. iunc. 2. Sotus 4. dist. 24. q. 1. art. 3. Barthol. à Ledelma. dub. 5. de Ordine. Petrus Sotus lect. 2. de Ordine. Sylu. Ordo 2. q. 3. Palud. 4. dist. 24. q. 4. D. Act. 3. p. tit. 14. cap. 16. §. 4. Bellarm. defendens à calūniis hereticorum hæc officia lib. 1. de clericis, cap. 13.

Offici Ostiarij est cymbalum ad conuocandum populum, & ostium Ecclesie aperire, dignos ad Ecclesiam intrare, & indignos respuere ut infideles, ne admittantur. Et addunt Syluest. & Paludanus, supra, etiam nunicatos excludere ne diuini intersint.

Lectoris munus est, legere prophetias in Ecclesia ad instruendum catechumenos: sunt enim prima fidei rudimenta, quia sunt velut inductio ad legem nouam. Vnde dicunt Sotus, & Barthol. à Ledelma. supra, lectori incumbere cantare prophetias, & lectiones quæ canuntur in Ecclesia, maximè in Sabbato sancto, nec indigere dalmatica, sed tantum superpelliceo.

Exorcistæ munus est arctare, ac pellere dæmones per adiurationem.

Acolyti munus est, præparare lumina in sacratio, portare cereum pyxidem cum pane, & vtreolos cū vino, & aqua præparare, & ad altare deferre.

Subdiaconi munus est legere solemniter epistolam, panem in patena, & vinum & aquam in calice parare, & offerre Diacono, ut hic ea sacerdoti ministret: vnde Subdiaconus dicitur quasi subminister, quia est minister Diaconi, qui est immediatus sacerdotis minister. Item locutionem manuum Presbyteri habere paratam, & ideo in ordinatione traduntur ei per Archidiaconum vtreoli cum vino & aqua, & bacile cum manutergio.

Diaconi munus est ministrare, & assistere sacerdoti in omnibus, quæ aguntur in Missæ celebratione, & assistere in Missæ celebratione, & cantare solemniter Euangelium.

Sacerdotis munus est consecrare Eucharistiam, & ligare, & absoluerè, per quem actum proximè disponit fideles, qui sūt corpus Christi mysticum, ad dignè recipiendum corpus Christi verum: imò ministrare omnia sacramenta, demptis Ordine, & confirmatione, ut bene Paludanus, & Petrus Sotus, quod non est intelligendum quòd eo ipso, quòd est sacerdos, possit ea ministrare sine commissione; hoc enim esset falsum, ut bene Sylu. supra, est enim hoc officium parochialis quòd ad ministrandum cetera sacramenta ex officio requiritur. Ordo sacerdotij.

Tandem

10 Tandem munus Sacerdotis est benedicere benedictione simplici in fine Missæ populum absente Episcopo, & ipso præente de mandato eius interpretatiuo, cap. demique, dist. 21. cap. ecce ego, dist. 95. Vnde Presbyter celebrans præente Episcopo innuere debet ei an velit benedicere, & si velit ipse non benedicat; si verò nolit, benedicat; dixi benedictione simplici, quia benedictio solemnis, quæ fit cum adiutorum nostram in nomine Domini, spectat ad Episcopos tantum in sua diocesi, & Archiepiscopos in tota prouincia, cum visitat, & Legatos in terminis suæ legationis, & Abbates, quibus hoc ex privilegio concessum, ut notatur cap. ministrare, 26. quest. 6. & cap. cum ad celebrandas, de consecrat. dist. 1. cap. accedentes, de excessi. Prælator. & cap. Abbates, de privileg. in 6. vbi dicitur, quòd Abbates, quibus hoc ex Sedis Apostolicæ privilegio conceditur, tantum possunt sic benedicere in Ecclesiis sibi plene iurisdictionis. Sic Syluest. verbo benedictio n. 1. vbi alios refert Angel. Tabien. Rosel. verbo benedictio, in ius, Amill. verbo benedicere, num. 1.

De ministro sacramenti Ordinis.

SVMMA. V M.

18. Quis sit minister sacramenti minister.
19. Quis in iure commissum sit primam consuram, & Ordines minores conferre, cum Episcopi non sint.
20. Quis sit minister sacramenti Ordinis necessitate præcepti.
21. An Abbates & alij Prælati, qui non sunt Episcopi, habent iurisdictionem, quasi Episcopalem in subditos seculares, possint illis dare litteras dimissorias ad Ordines, vel hoc saltem possint Episcopi.
22. Quis sit proprius Episcopus alicuius ad hunc effectum, & possit illum licitè ad Ordines promouere, & illi conferre litteras dimissorias, ut ab alio ordinetur.
23. Qualiter ratione beneficij Ecclesiastici contrahatur domicilium.
24. Quis sit Episcopus proprius, ut possit ad Ordines promouere professum eiectioni à Religione, & an talis possit ad Ordines promoueri.
25. An si deat Papa alicui facultatem, ut ordinaretur extra tempora à suo Ordinario, tantum possit ordinari ab alio Episcopo cum litteris dimissorijs sui Ordinarij.
26. An Capitulum sede vacante ante annum elapsum possit licentiam concedere alicui Episcopo, ut in ea diocesi ad Ordines promoueat alienos habentes dimissorias in non regularibus, & non regularis vel personas eiusdem diocesis habentes dimissorias Episcopi mortui, vel Nuncij Apostolici, ut à quocumque Antistite ordinentur.
27. An cum proprius Episcopus dat litteras dimissorias alicui subdito, ut ordinetur à quocumque Episcopo, videatur illi concedere, ut dispenset cum ordinato in quacumque irregularitate, & quous alio impedimento ad Ordines in quo possit proprius Episcopus dispensare.
28. An initiatus prima consura, vel quatuor minoribus Ordinibus ab alieno Episcopo, absque licentia proprii gauderet privilegio clericalibus, & tunc capax beneficij, vel consura ei in nullo proficiat, &

an possit proprius Episcopus ratam habere hanc ordinationem.

29. An possit proprius Episcopus cogere subditos ad accipiendum Ordines, vel eis presentibus negare Ordines.

DVBIVM XVIII.

Quis sit huius Sacramenti minister.

IN hoc dubio, & sequenti tractabimus, quis sit minister necessarius necessitate Sacramenti, id est, quis minister validè consecrat Ordines: deinde in sequentibus dabitur, quis habeat iurisdictionem ad licitè conferendum Ordines. Sit ergo

Prima conclusio. Quicumque, & solus Episcopus consecratus est ordinarius minister, id est, ex officio Sacramenti Ordinis: sic enim definitur in Concilio Florentino in decreto Eugenij, & in Constantiensi sess. 8. & Toleran. VIII. q. 7. & Trident. sess. 23. cap. 4. & can. 7. Vnde est de fide, & ratio est optima D. Thom. 4. distinct. 25. quest. 1. art. 1. quia Episcopi dignitas est in Ecclesiastica republica, id quod in seculari republica publica potestas respectu inferiorum: ad publicam autem ciuitatis potestatem spectat commune bonum dispensare, iuxta Philosophum 1. Ethic. atque adeò de magistratibus republicæ disponere, hoc est, instituire, quem quisque magistratum exercere debeat: ergo Episcopi manus est vnunquemque in diuinis ministerijs collocare, quod fit per Ordinis Sacramentum.

Hinc fit valere hoc Sacramentum, si consecratur ab Episcopo, quantumvis heretico, vel degradato, vel qui ab Episcopatu depositus sit, vel ipsi renunciarit, quia hic est actus Ordinis, & characteris Episcopalis, qui indelebilis est.

Secundò inferitur, quòd si aliqui non Episcopi conferunt aliquos Ordines, ut de Cardinalibus, & Abbatibus dicemus sub sequenti, id non est ex officio, sed ex Papæ commissione in iure canonico illis concessa. Sic Syluest. Ordo 3. q. 1. Petrus Sotus de Sacram. ordinis lect. 5.

Secunda conclusio. Ex commissione Papæ potest quilibet Sacerdos non Episcopus conferre primam tonsuram, & quatuor Ordines minores, id est, Papa potest hoc committere cui libet Sacerdoti. Probatur, quia id commisit Abbatibus, qui non sunt Episcopi, cap. Abbates, de privileg. in 6. & cap. quoniam, dist. 69. quod est ex VII. Synodo generalis, cap. 14. & cap. cum coningat, de atar. & qualis. vt latius dicemus dub. sequenti. Hæc est certissima, licet malè de ea dubitet Durand. 4. dist. 7. q. 4. & argumenta, quæ contra hoc formari possunt, soluantur à Doctoribus in mater. de confirmat. vbi docent posse Papam committere Sacerdoti simplici confirmare. Hanc tenent Collectarius, & Panorm. cap. quanto, de consuetud. Couar. lib. 1. var. cap. 10. n. 10. Sotus 4. dist. 25. q. art. 1. ad 2. & dist. 7. q. vnicuique, art. 11. ad 4. Petrus Sotus lect. 5. de Ordine. Victorio de Ordine n. 234. D. Th. 4. dist. 25. q. 1. art. 1. ad 3. Capreolus 4. dist. 25. quest. 1. ad 3. ad confirm. secundum. Aureoli Deza 4. dist. 24. q. 2. art. 4. ad 2. Aureol. Barthol. à Ledelma. de sacram. ordinis dub. 11. Palud. 4. dist. 24. q. 3. n. 12. Ledelma 2. 4. q. 40. art. 1. Sylu. ordo 3. quest. 7. Palac. 4. dist. 24. quest. 2. fol. 510.

Ric. 4. dist. 25. q. 1. g. 1. Palud. 4. dist. 25. q. 1. n. 7. & dist. 7. q. 4. sine. Scotus 4. dist. 2. q. 1. art. 3. Angles floribus 1. p. mat. de sacra. Ordinis fol. 509. & omnes auct. sequenti citandi, qui dicunt Abbates id posse.

6 Nota primo aliquos limitare hanc solutionem, modo Papa sit Episcopus consecratus: unde si non sit Episcopus consecratus, licet sit electus, Papa non potest hoc delegare, cum ipse, si velit, non sit minister sacramenti Ordinis. Sic Capreolus d. art. 3. ad ultimam confirmat. Aureoli, Palud. 4. dist. 25. q. 1. n. 7. & dist. 7. q. 4. sine. Sed hoc reprobaui in tract. de confirmat. contra hos & alios ibi citatos, dicentes Papam non consecratum Episcopum non posse delegare confirmare simplici sacerdoti. Et ratio est, quia huiusmodi delegatio est actus iurisdictionis, & amplissima potestas in universalem Ecclesiam, qua pollet ille Papa electus, & sic tenent Scotus, & alij auctores, quos ibi citavi conclus. 6. in alio simili, scilicet in delegatione potestatis confirmandi simplici sacerdoti.

7 Secundo nota quod aliquos sentire posse Papam hoc committere non sacerdoti, sic videntur tenere Innocent. cap. quanto, de consuetud. n. 4. Angel. Ordo 2. n. 2. Glossa cap. manus, de consecrat. dist. 5. ubi aiunt posse ex Papae commissione, dare illos Ordines, quos habet, sed oppositum tenendum est. Sic D. Thom. Capreolus, Ledefm supra, Victoria d. n. 234. Sylu. Ordo 3. q. 7. Barthol. a Ledef. d. dub. 11. fol. 1165. Tabiena verbo Abbas, quest. 5. Palud. 4. dist. 7. quest. 4. n. 4. n. 4.

8 Tertiò nota, quod Petrus Sotus supra, ait posse Episcopum hoc committere simplici sacerdoti. Sed hoc nullo inimitur fundamento, & sic omnino tenendum est non posse. Sic Victoria, & Tabien. ibi. Sotus 4. dist. 25. quest. 1. art. 1. ad 2. Palud. 4. dist. 7. quest. 4. n. 4. 8.

9 Maius verò dubium est, an Papa possit committere simplici sacerdoti conferre Ordines sacros. Quidam enim id affirmant, & probatur. nam in Conc. Antiocheno can. 10. dicitur licuisse aliquando Chorepiscopis Subdiaconos ordinare, & tamen hi non erant Episcopi: quod inde patet, quia in fine illius canonis, sic dicitur, Chorepiscopus ab Episcopo loci ordinandus est. Item, quia Concilium Ancyranum can. 12. & Antiochenum can. 10. Hispalense II. can. 7. & Leo Papa epist. 86. aliàs 88. & Ioannes II. I. epist. ad Episcopos Germania, & Gallia, & Damasus Papa epist. 3. dicunt Chorepiscopos non potuisse confirmare, templa consecrare, sacerdotes, & Diaconos ordinare. Imò Damasus dicit, nec Subdiaconos: ergo non erant Episcopi. Sic Ledefm. 2. 4. q. 4. o. art. 1. & addit audiuisse à Monacho quodam D. Benedicti suum Abbatem conferre ex Papae privilegio, Subdiaconatum, & Diaconatum, & Victor. mater. de ordin. n. 235. dicit se vidisse bullam, in qua Papa commisit sacerdoti, conferre Subdiaconatum, & quosdam asserere commississe etiam Diaconatum: & si hoc ita est (inquit) factum tenet. Idem Innoc. cap. quanto, de consuet. n. 4. Glossa cap. manus, de consecrat. dist. 5. Angel. Ordo 2. num. 2. ubi dicunt posse clericum ex commissione Papae conferre Ordines sacros, quos habet.

10 Sit tamen vitima conclusio. Papa non potest committere sacerdoti non Episcopo, conferre Ordines sacros. Ratio, quia cum minores Ordines non habeant necessarià potestatem super corpus Christi verum, quia non ministrant immediate sacerdoti, sed Diacono, & Subdiacono, sed sunt ministro-

rum ministri, ideo potest Papa illorum collationem committere simplici sacerdoti, secus de maioribus Ordinibus, quòd necessarium habet potestatem super corpus Christi verum, aut consecrandi, aut materiam sacerdoti ministrandi. Sic D. Thom. Deia, Capreol. supra, Petrus de Soto lect. 5. de Ordine. Couar. d. n. 10. Barthol. a Ledefm. d. dub. 11. fol. 1165. Durand. 4. dist. 7. quest. 4. & dist. 25. q. 1. Angles, & Scotus supra, Palud. 4. dist. 25. q. 1. n. 7. & dist. 7. q. 4. Tabien. verbo Abbas, q. 5. Sylu. Ordo 3. quest. 7. Sotus 4. dist. 25. quest. 1. art. 1. ad 2. & dist. 7. quest. vnica, art. 1. ad 4.

Unde ad argumentum responderet notando ex Bellarm. lib. 1. de clericis, cap. 17. quòd Chorepiscopi dicebantur olim Presbyteri quidam, qui in pagis, vel oppidulis curam gerebant animarum, ut parochi Vice-episcopi, & sic dicebantur Chorepiscopi, id est, Vicarij Episcopi; & ex his aliqui non erant Episcopi: & de his intelliguntur decreta Conciliorum & Pontificum citata, quae dicit non potuisse, ordinare, & c. Alij verò erant veri Episcopi, dicebantur amen Chorepiscopi, quia non habebat propriam Ecclesiam, sed in aliena dioecesi ministrabant adiuvantes Episcopum, ut modò sunt Episcopi titulares, id est, anillo, & de his loquitur d. Concilium Antiochenum. Sed dum ait potuisse Subdiaconos ordinare, sic etiam Panorm. Chorepiscopi, qui manus impositionem ab Episcopo recipere, & ut Episcopi sunt ordinati; & dum in principio dicitur, quòd Chorepiscopus ab Episcopo ordinandus est, non de eisdem Chorepiscopis agitur, sed de altero genere, voluit enim Concilium legem statuere, ut deinde Chorepiscopi non consecrarentur Episcopi; sed tantum ordinarentur sacerdotes. Hæc Bellarm. ibi.

D V B I V M X I X.

Quibus in iure commissum sit primam tonsuram, & Ordines minores conferre, cum Episcopi non sint.

Circa primam tonsuram aliqui dicunt, posse conferri à quouis sacerdote. Sic glossa cap. Abbates, de primil. in 6. vers. Abbatis, & cap. quoniam, dist. 69. vers. flectoris, & hoc concedit Syluest. Ordo 3. q. 2. modò interueniat Episcopi licentia, & de parochio, quòd possit suis parochianis tonsuram conferre, tenent etiam Othien. cap. cum contingat, de etat. & qual. & ibi Innoc. Panorm. cap. quanto, de consuet. Archid. cap. nullus Episcopus, de tempor. ordin. in 6. Hugo Rainer. Ioannes, quos refert Angel. Ordo 2. initio, ubi idem sequitur cum Ioanne Andrea, & Antonio d. cap. cum contingat, limitans cum illis, quando tales parochi habent quasi Episcopalem

potestatem, & quibus sacerdos, qui Episcopus non sit, potest primam tonsuram conferre absque Papae privilegio. Probatur ex vñ Ecclesie, & quia prior sententia nullo inimitur iure, nec ratione; maxime, quia Trident. sess. 14. cap. 2. de reform. nec primam tonsuram permittit dare Episcopis titularibus absque licentia proprij Episcopi. Sic Palud. 4. dist. 24. q. 3. n. 12. Goffred. quem refert Sylu. supra. Sotus 4. dist. 25. q. 1. art. 1. ad 3.

Secunda conclusio. Nulla præscriptione etiam immemorabili acquirere possunt simplices sacerdotes facultatem conferendi Ordines minores. Ratio, quia quæ conueniunt Episcopis ratione Ordinis,

& nulli alij competere possunt, nisi ex delegatione Papae, non possunt præscribi, nec in his privilegium Principis, & immemorialis præscriptio paria sunt; quia non Episcopi secluso Papae privilegio incapaces sunt horum munerum. Sic Ioan. Monachus, Panorm. Felinus, Baldus, Probus, Hippolyt. & alij, quos refert, & sequitur Couar. 1. var. c. 10. n. 14. Ioan. Andr. Dominicus, Francus c. Abbates, de primil. in 6. Tabien. verb. Abbas, q. 5. Guillelm. quem refert ibi. Franc. D. Anton. 3. p. rit. 1. 4. c. 16. 8. 7.

Tertia conclusio. Presbyteri Cardinales ex consuetudine conferunt primam tonsuram, & Ordines minores, licet enim consuetudo dare non possit iurisdictionem ad hoc, est tamen signum eam habere à Papa. Sic Victoria mater. de ordin. n. 234. Barthol. a Ledefm. de ordin. dub. 11. Palacios 4. dist. 2. 4. q. 2. fol. 510. D. Anton. 3. p. rit. 1. 4. c. 16. 8. 6. Palud. 4. dist. 24. q. 3. n. 12. Tabiena verbo Abbas, q. 5. Syluest. Ordo 3. q. 2. & explicat omnes Ordines minores. Sotus 4. dist. 25. q. 1. art. 1. ad 2. argumentum.

Quarta conclusio. Abbates si Presbyteri sint, & ab Episcopis benedicti, possunt primam tonsuram, & minores Ordines conferre tantum in suo monasterio conuersis suorum monasteriorum, & iis qui ad illa conuoluerint, & si habent iurisdictionem quasi Episcopalem, etiam alijs ibi subditis. Sic conceditur expressè cap. quoniam, dist. 69. quod est ex VII. Synodo cap. 4. & cap. cum contingat, de etat. & qual. & ibi Innoc. Abbates, de privileg. in 6.

Nota primo, quòd licet non sit de substantia, & essentia Abbatis benedictio, sed per solam electionem, & confirmationem est verè Abbas, quòd se eius est in Episcopo, qui non est talis, donec consecratur. Et ratio differentia est, quia consecratio conferre Ordinem Episcopo non sic Abbati benedictio, & sic benedictio in Abbate potius est de solemnitate, & bene esse, quam de substantia; unde antea potest omnia quæ sunt sui officij, cap. 1. de supplen. neglig. prelat. & ante benedictionem potest etiam vi baculo, ut omnia hæc optime notant contra Hostien. Oldrad. Ioan. Andr. Butrius, Cardin. Panorm. Ananias, quos refert, & sequitur Felinus cap. cum te, de rescript. n. 7. Ceterum ut possit conferre primam tonsuram, & Ordines minores, oportet ut sit benedictus ab Episcopo, & solet benedici, ut ex d. cap. quoniam, & cap. cum contingat, constat. Sic Glossa d. cap. Abbates, vers. tonsuram. Turrecr. d. cap. quoniam, n. 12. Palud. 4. dist. 24. q. 3. num. 12. Angel. Ordo 2. initio. Tabien. verb. Abbas, q. 2. Armil. ibi, num. 6. Rosella verb. Abbas, initio. Syluest. Ordo 3. q. 2. D. Anton. 3. p. rit. 1. 4. cap. 16. 8. 6. l. 22. tit. 6. part. 1. Rebuffus præxi benedictio, de clericis à quibus creentur, num. 14.

Quod tamen intelligendum est, nisi culpa siti Episcopi non sit benedictus Abbas, potest enim Abbas electus, & consecratus, & benedictus, tertio requisitus differat benedicere, conferre Ordines minores, ut habetur expressè c. 1. de supplenda neglig. prelat. & ibi Glossa vers. alias, & c. cum contingat, vers. Abbatis, & ibi Panorm. n. 1. Turrecr. d. c. quoniam, n. 4. Angel. Ordo 2. initio. Tabien. verb. Abbas, q. 2. Armil. ibi, num. 6. Syluest. Ordo 3. q. 2. Rosella, verb. Abbas, initio.

Hinc inferitur, quòd per electionem, & confirmationem vacante beneficia Abbatis, licet in Episcopo non vacent ante consecrationem eius, cap. cum in cunctis, de elect. ut latius diximus lib. 2. de beneficijs cap. 2. dub. 30. Ratio, quia per electionem,

& confirmationem est perfectè Abbas, non verò est Episcopus ante consecrationem. Sic Ioan. Andreas, Butrius, Cardin. quos refert, & sequitur Felinus d. cap. cum te, num. 7. Idem Oldradus consil. 14. Sebastianus Sapia super Panorm. cap. cum in cunctis, de elect. 5. cum verò, vers. vacant beneficia, cum esse commune Doctorem, cap. de milit. de proband.

Secundò nota quòd hæc benedictio requiritur in Abbate, si esset consuetudo ut benedicatur, secus ubi non est ea consuetudo, & sic intelligitur d. cap. quoniam. Sic tenent quidam, ut refert & sequitur Armil. verb. Abbas, n. 1. Tabiena num. 3. Angel. ibi, num. 4. Syluest. ibi, q. 1. Landolphus clement. attendentes, de stat. monach.

Aduerte hic obiter Abbatem benedicendum esse ab Episcopo dioecetano, & licet Hostien. dicat liquando ab Abbatibus benedicti, id iure non probatur. Sic Butrius, quem refert, & sequitur Sylu. verb. Abbas, q. 1. Tabien. ibi, num. 3. Armil. num. 1. Angel. num. 4. limitat Syluest. nisi fit exemptus, & licet benedicti solum iis diebus, quibus possunt offerri Ordines minores, ut notat communis, & Panorm. cap. cum sis, de consecrat. Eccles. Syluest. verb. Abbas, quest. 1. Tabien. mem. 4. Angel. n. 6. Abbatissa verò ubi est consuetudo, ut benedicatur, potest benedici quolibet die, & in hoc distat benedictio Abbatis à benedictione Abbatissæ, & in multis alijs, quæ notantur clement. attendentes, de statu monach. cap. 1. de supplen. neglig. prelat. Sic Glossa d. clement. attendentes, Syluest. verb. Abbatissa, q. 1. & ibi Angelus num. 3. imò si non faciat se benedicti intra annum à sua confirmatione computandum, cessante causa rationabili cadit à suo iure, ut habetur expressè d. clementina attendentes. Priorissa verò, vel (ut ait Tabien.) quocumque nomine nuncupetur, non benedicitur. Syluest. Abbatissa, quest. 1. & ibi Tabien. num. 4.

Tertiò nota, quòd dixi in conclusione posse conferre huiusmodi Abbates Ordines minores non esse omnino certum, quia cap. quoniam, dist. 69. & cap. cum contingat, de etat. & qual. & tantum dicunt posse conferre lectoratum, & cum Ostiariatus præcedat de iure, & vel saltem de consuetudine lectoratum, colligunt inde Doctores, posse tantum hos duos gradus conferre, non verò sequentes, scilicet exorcistæ, & Acolyti. Sic Glossa d. cap. quoniam, vers. lectoris. Ioan. Andreas, Innocent. d. c. cum contingat. Francus, & Dominicus d. cap. Abbates, de primil. in 6. l. 2. tit. 6. part. 1. Turrecr. d. cap. quoniam, n. 3. & 15. Rosella verb. Abbas, initio, & hoc dicit tutius D. Anton. 3. p. rit. 1. 4. cap. 16. 8. 7.

At verius est posse omnes Ordines minores conferre, quia eadem est de vno Ordine minori, & de alijs ratio, & privilegium quando non est in præiudicium alterius, est late interpretandum: at hoc est huiusmodi, non enim fit alicui præiudicium, cum tantum ordinet subditos. Item, quia cum dicitur d. cap. cum contingat, & d. cap. quoniam, possent dari lectoratum solummodo in suo monasterio; illud, solummodo, non infertur ad gradum lectosatus, sed ad locum, id est, in solo suo monasterio, & non alibi. Item, quia licet consuetudo in his non det iurisdictionem, at potest interpretari potestatem concessam. Sic tenent Laurentius d. cap. Abbates, Panorm. d. cap. cum contingat, n. 1. & ibi Hostien. & Anton. Sotus 4. dist. 25. quest. 1. art. 1. ad 2. Angel. Ordo 2. in principio. Syluest. Ordo 3. quest. 2. Tabien. verb. Abbas, quest. 2. Armil. ibi

13 *ibi num. 6. Ioan. & Archidiaconus cap. quoniam, dist. 69. & dicitur hi Doctores ad habere vltim.*
 Quando nota quoad locum in quo possunt conferre hi Abbates praedictos Ordines, quod non possunt in omni loco sed solum in suo monasterio, vt expresse habetur d. cap. quoniam 3. & d. c. ciam c. in p. potest etiam in alio monasterio, inuitatus sic a Prelato eius, & sic exemptum: enim exemptum non est, potest Episcopus prohibere. Sic Ang. d. v. 2. in m. Syluest. ordo 3. quesi. Tabien. v. 2. Abbas, quesi. 2. & ibi Armil. num. 6.

14 Quinto nota quoad personas, quibus possunt hi Abbates conferre Ordines; non enim possunt omnibus indifferenter, sed monachis sibi subditis, & si habeant iurisdictionem, quasi Episcopalem in aliquos laicos, possunt illis etiam Ordines conferre, vt habetur expresse cap. Abbates, de priuilegiis in l. vbi etiam additur posse Abbates conferre Ordines his, qui ad sua monasteria conuolauerint, est, qui aliter, vt fiant monachi, vt explicat Gloffa, vers. conuolauerint; Angel. ordo 2. initio. T. b. vna. verb. Abbas, q. 2. Armil. ibi num. 6. Rosella in initio Syluest. ordo 3. quesi. 2.

15 Aderte tamen quod licet possit dare Nouit. Ordines, vt patet ex dictis: ac non expedit, vt det ante professionem. Sic Rebuffus praxi benefic. tit. de clericis a quibus & quomodo creari debent, num. 17. & 18. ac valeret (inquit) prima tonsura ei collata, licet ante professionem exiret, quia non annullatur, id quod iure factum est, cap. v. factum, de reg. iur. in 6. Vnde minus bene Palud. 4. dist. 24. quesi. 3. dicit quod si Abbas non habens iurisdictionem quasi Episcopalem det Nouitio primam tonsuram, & ille exeat ante professionem, vel si habeat iurisdictionem quasi Episcopalem, & det Nouitio, qui esset secularis, non possit dare, quia non est ex laicis sibi subditis, & ille exeat ante professionem, non est clericus.

16 Maius autem dubium est, an si Abbates conferant hos Ordines aliis, quam his, quibus possunt conferre, scilicet non sibi subditis, teneat factum, sicut teneret factum, si Episcopus ordinaret non sibi subditos: & videtur non tenere factum: quia tantum possunt Abbates ex priuilegio conferre, quo ceteris non valeret ordo ab ipsis collatus, vt patet ex dictis. dub. praed. ergo si ordinent alios, quam contentos in suo priuilegio, non tenet factum, ad ordinandum enim illos non habent priuilegium: sic tenet Palud. 4. dist. 24. q. 3. num. 12.

17 Ceterum oppositum est probabilius, scilicet valere, & sic iuxta hoc dicendum est, quod priuilegium quoad posse conferre hos Ordines est absolutum: aliis dicendum esset, quod si conferrent hos Ordines extra suum monasterium, subditis tamen, non teneret Ordo, cum priuilegium etiam contineat, quoad tantum in suo monasterio, vt diximus, quod tamen videtur absurdum: at vero quoad iurisdictionem requiritur ad bene, & licite conferendum, est limitatum, scilicet in suo monasterio, & subditis. Sic tenet Boatus d. cap. c. in c. c. in g. & ibi Panorm. num. 1. Archid. d. cap. Abbates, & ibi Gloffa vers. conuolauerint, & ibi Ioan. Andr. & Francus num. 2. Turrecem. alios referens d. c. quoniam, num. 10. Tabien. verb. Abbas, quesi. 2. Rosell. ibi initio, & num. 1. & expresse colligitur ex Doctoribus citandis corol. sequenti.

18 Hinc fit quod Abbas si sit electus, & confirmatus Episcopus, non tamen consecratus, vel sit da-

tus administrator Ecclesie Cathedralis vacantis, possit subditos illius Episcopatus initiare Ordini bus minoribus, sicut possit subditos Abbatie. Ratio, quia prius hos non poterat ordinare non ex defectu potestatis, sed ex defectu iurisdictionis, quam modo habet, ergo. Sic colligitur ex Doctoribus proxime citatis, & tenet Felinus cap. eam teste rescripti, num. 8. & tenet expresse alij dicit enim, posse ordinare monachum non sibi subditum, de licentia sui Praelati, si ex eo potus sit, hi sunt Gloffa d. cap. quoniam, vers. monasterio, & ibi Turrecem. num. 9. Rosell. verb. Abbas, num. 1. Ioan. Andr. Hostien. quos refert & sequitur Francus d. cap. Abbates, sibi, & ibi Dominicus.

Tandem nota quod iam Trident. sess. 23. cap. 10. 19 de reform. sustulit hoc priuilegium Abbatibus conferendi ordines; ibi enim dicitur, quod nullis Abbatibus, quantumvis exemptis, nec aliis quibuscumque exemptis, liceat, nisi Regularibus sibi subditis, primam tonsuram, & Ordines minores conferre; non obstante quocumque priuilegio, vel consuetudine, etiam immemoriali: sed hoc spectat ad Episcopos, intra quorum diocesim fines existunt. Sic notat Barthol. a Ledesma de sacram. Ordin. dub. 1. §. 1. 164. Heniquez lib. 1. 4. de regular. cap. 1. §. 2. & in commento lit. P.

Sed hoc non est difficultate, & probabilius 20 esse credo, non reuocari Trident. hoc priuilegium concessum Abbatibus, & de priuilegio est concessum VII. modo ge. & habetur cap. quoniam, dist. 69. ac reuocato cretorum Concilij, sufficiens non censetur, nisi in specie fiat eorum derogatio his verbis, non obstantibus aliqua lege, vel consuetudine, etiam in Concilio generali statuta, vt colligitur ex cap. ex parte, & cap. vltimo, de capellis monach. cap. eam teste, de stat. & qual. cap. nonnulli, de rescriptis, & tenet Couar. 4. var. cap. 16. num. 6. Archidiaconus cap. 1. de consil. in 6. Felin. cap. nonnulli, de rescriptis. Alex. consil. 87. lib. 5. Jacobatus tract. de Concilijs, lib. 5. art. 18. Nauar. summa Latina nota cap. 27. num. 265. & vt hoc dicit Nauar. ibi priuilegium concessum Religiosis element. diuision. de sepul. quia est Concilij generalis, quod scilicet si sine iusta causa repellantur ab Episcopo, censentur approbati, non derogari per Trident. sess. 23. cap. 15. decernens non posse Regulares audire confessiones, nisi sint ab Episcopo approbati. Quia Trident. ibi dicit, non obstantibus quibuscumque priuilegijs, & consuetudine etiam immemoriali, & non dicit expresse, non obstante decreto Concilij generalis: cum ergo in nostro caso Trident. sess. 23. cap. 20. tantum dicat, non obstante quocumque priuilegio, & consuetudine etiam immemoriali, nec dicat, non obstante decreto Concilij generalis, non censetur reuocatum tale priuilegium in VII. Synodo generali, item, quia priuilegium hoc Abbatibus concessum, est insertum in corpore iuris, c. cum contingat, de at. & qual. c. Abbatis, de priuilegijs in 6. at in generali priuilegio reuocatione, qualis est, quae fit in Trident. d. c. 10. non comprehenditur priuilegium insertum in corpore iuris, vt ex multis probabo infra dub. 21. ergo non censetur reuocatum hoc priuilegium. Et ita ego hoc tempore vidi titulum de prima tonsura Abbatis Benedicti, qui ordinauit secularium plene sibi subditum, cum Notarij testimonio, quod sic solet facere.

Hinc fit per Trident. sess. 23. d. cap. 10. derogati 21 facultate

facultatem, quam habent Cardinales ex consuetudine conferendi primam tonsuram, quia illam tantum habebant ex vi, vt diximus. At Trident. expresse reuocat consuetudinem etiam immemorialem, & in hoc consentimus cum Barthol. a Ledesma vbi supra.

22 Secundo fit Concilium solum loqui de Abbatibus, vel aliis, qui ex consuetudine sola, vel peculiari priuilegio poterant conferre Ordines minores, & non de illis, qui iure communi, vel ex concessione Synodi generalis illos conferebant, quos explicuimus in hoc dubio; & illam primam facultatem reuocat, non autem hanc secundam, patet hoc ex dictis.

23 Tandem nota quod aliqui priores conferunt etiam primam tonsuram, & aliqui etiam Abbates non ex contentis in iure communi, de quibus diximus; sed cum omnes hi hoc non possint, nisi ex particulari priuilegio, promoti ab his debent ostendere tale priuilegium, super quo fundant intentionem suam. Lactor. C. de probat. alias non proderit eis tonsura a talibus suscepta. Sic Parisius consil. 125. Rebuffus praxi benefic. tit. de clericis a quibus & quomodo creantur, num. 15. & 16. quod maxime verum est post Trident. d. sess. 23. cap. 10. quod derogat similia priuilegia antea concessa.

D V B I V M X X .

Quis sit minister sacramenti Ordinis necessitate precepti.

Postquam egimus, quis sit minister necessarius necessitate Ordinis, & sacramenti; restat nunc agere quis sit necessitate precepti, id est, quis habeat iurisdictionem ad licite conferendum Ordines, ad dandum licentiam (quam literas dimissorias, seu reuerendas vocat) proprio subdito, vt ab alieno Episcopo ordinetur.

Prima conclusio. Proprius Episcopus est minister necessarius necessitate precepti, ita vt peccet mortaliter, qui ab alieno Episcopo recipit Ordines absque licentia proprii, quam reuerendas vocant. Patet, quia contrauit precepto iustissimo, quo praecipitur, vt quilibet a proprio Episcopo ordinetur, vel ab alio de eius licentia, cap. 1. & 2. de tempor. ordinat. in 6. & cap. 1. dist. 67. quod est Anacleri Papae, & cap. Episcopus, dist. 24. quod est Concilij generalis Carthagin. IV. cap. 22. & Trident. sess. 23. cap. 8. & sess. 14. cap. 2. vbi varie precepta imponunt contrariam facientibus; & ratio huius prohibitionis est, tum quia proprius Episcopus melius cognoscit subditos, tum etiam, quia per hoc pax inter Episcopos seruetur, tolliturque discordia quae oritur ex ordinatione alieni subditi, cap. illud, & cap. primatus, dist. 71. Sic Nauar. summa Latina cap. 25. num. 0. & 70. d. 2. n. ton. 3. part. tit. 14. cap. 16. §. 16. Et aduerte quod d. cap. Episcopus, & d. cap. 1. dist. 67. dicitur, quod non ordinat proprius Episcopus sine consensu clericorum, & explicat gloffa vtrouique, scilicet clericorum maioris Ecclesiae, id est, canonico- rum, quod intelligendum est vt praesumatur consentire eo ipso quod non contradicunt. Sic Hostien. quem refert, ac sequitur Syluester ordo 3. quesi. 1.

Imo licet aliquis obtineat generaliter, vel speciale rescriptum, vel priuilegium, vt a quocumque

ordinetur, non debet ordinari, nisi eius probitas, & mores testimonio Ordinarij sui commendetur. Sic habetur in Tridentin. sess. 23. de reformat. cap. 8.

Nota quod haec licentia Episcopi debet constare per literas concludentes, vel per instrumentum publicum, vel per testes, vt in cap. vt circa, de electionibus, in 6. Sic Francus cap. eos, de tempor. ordinat. in 6. & quod non requiritur quod haec licentia sit in scriptis, patet ex Trident. sess. 14. cap. 2. de reformat. vbi dicitur non posse alium subditum absque sui Praelati expresse consensu, vel literis dimissorijs ordinari. Excepit tamen casum contentum cap. 1. de tempor. ordinat. in 6. nempe quando Episcopus Italiae vellet ordinare vltimontanum clericum: tunc enim requiritur scriptura, quia petit illud caput, vt in hoc casu constet licentia proprii Episcopi per parentes literas; & sic dicit esse speciale in hoc casu gloffa ibi vers. si ueritas. Idem Francus d. cap. eos, num. 1.

Secundo nota oportere quod dicitur licentia dimissoria contineat excusationis causam, ob quam proprius Episcopus non potest Ordines conferre. cap. 1. de tempor. ordinat. in 6. ibi, Per eius Episcopi patentes literas causam rationabilem continentes, quare ipsam nolit, aut nequeat ordinare. Sic Salzedo super pracl. crimin. Bernard. Diaz cap. 26. §. sine licentia. Rebuff. in praxi benefic. in formula literarum dimissorias, num. 27. & 28. Francus cap. 1. de tempor. ordinat. in 6. num. 2. & ibi Paulus & Dominicus, & addunt Paulus, Francus, & Dominicus tales literas sine rationabili causa, non excusant a pena Episcopo ordinantem, neque ordinatos. Adde tamen Rebuff. quem sequitur Salzedo, in multis prouincijs receptum esse, vt nulla causa assignetur, quae consuetudo valida est. Hodie tamen extat decretum nouum Trident. sess. 7. c. 11. de reformat. vbi praecipitur, vt ponatur causa in literis dimissorijs, & alia non suffragentur: sic enim dicitur ibi, Facultates de promouendo non suffragentur, nisi habentibus legitimam causam cura proprii Episcopi nequeat ordinari in literis exprimentam; & sess. 23. cap. 3. de reform. sic dicitur, non liceat per alienos Episcopos ordinari, sed Episcopi per suos Ordines conferre debent suis subditis, nisi a rigitudine sint impediti, & cum a rigitudine ponatur gratia exempti, non arctat regulam, vt non etiam intelligatur de alio legitimo impedimento. l. regula, §. fin. ff. de iuris & facti ignor. vt optime quidam Doctor Salmantinus in annotationibus super Trident.

Tercio nota quod attendit inspicienda sunt licentia dimissoria: si enim sunt speciales, nempe vt possit a tali Episcopo ordinari, tunc si ab alio ordinetur, petinde est in omnibus, ac si ordinaretur absque literis dimissorijs, quia nullam facultatem ad hoc habuit: vnus enim concessio, alterius censetur exclusio, cap. vnus, de presump. licentia praetor. ff. de iudic. Sic Salz. ibidem. Et quando conceduntur generaliter, vt ordinetur a quocumque antistite gratiam, & communionem sedis Apostolicae habente, vt semper solent concedi, si Episcopus fuerit excommunicatus, suspensus, vel interdictus, vel haereticus, vel schismaticus, non potest quis ab illo ordinari, quia talis Episcopus dicitur non habere gratiam, & communionem sedis Apostolicae, vt bene gloffa multos textus allegans, cap. quod sedem, de offic. ordin. sine. Vnde si ab illo ordinetur, petinde est, ac si sine literis dimissorijs

foris ordinaretur; quia ad illum non est dimissus hic ordinatus. Sic Rebuff. *praxi benefic. tit. de literis dimissis*, num. 4. & *tit. de formula literarum dimissis*, num. 4.

7 Sed quid dicendum est, si in literis dimissoriis tantum concedatur licentia promouendi à quocumque antiliter in propria diocesi residente, non tamen additum sit vel ab alio pro eo ibi Pontificalia exercente, an tunc possit promoueri ab Episcopo in alterius diocesi de licentia Episcopi illius diocesis Pontificalia exercente? & videtur posse, quia Tridentin. *sess. 7. cap. 11. de reformat.* sic dicit, *Facultas de promouendo à quocumque non suffragetur, &c.* & tunc non ordinatur, nisi ab Episcopo in sua diocesi residente, aut pro eo Pontificalia exercente ibi. Item, quia nil videtur interesse quod ordinetur ab Episcopo in sua diocesi residente, vel ab alio de eius licentia ibi Pontificalia exercente: & hæc videtur esse intentio concedentis dictas dimissorias.

8 Cæterum dicendum est non posse ordinari in hoc casu ab alio exercente Pontificalia in aliena diocesi de licentia Episcopi illius diocesis. Ratio quia nemo potest ordinari, nisi à proprio Episcopo, vel ab alio de eius licentia: sed in hoc casu proprius Episcopus non concedit licentiam, nisi Episcopo in sua diocesi residente; ergo. Secundò, quia d. *cap. 11. sess. 7. Trident.* loquitur expressè in facultate generali de promouendo à quocumque, cuius victus extenditur ad Episcopum in aliena diocesi de licentia proprii ordinantem: at in nostro casu facultas est restricta ad Episcopum in propria diocesi ordinantem. Tertio, quia sic videtur expressè decerni in quadam declaratione Cardinalium ad Tridentinum, vbi sic dicitur: *Episcopus in aliena diocesi de licentia Ordinarii loci non potest ordinare, nisi personas illi subiectas, nisi habeant dimissorias generales à suis Ordinariis*; at in nostro casu non sunt generales, sed restrictæ. Sic tenet Gutierrez *quest. canon. c. 26. à num. 26. vsque ad 30. Manuel 2. tomo summe, cap. 14. num. 8.*

9 Quarta nota oportere in literis dimissoriis exprimi, qui Ordines sint conferendi ratione illarum, quia concedendo recipi Ordines minores, vel Ordines absolute, non comprehenduntur Ordines sacri. Sic Salzedo *ibi*. Rebuffus *praxi benefic. tit. de formula literarum dimissoriar. num. 5.*

10 Quintò nota, quòd hæc literæ dimissoriæ concedi non debent à proprio Episcopo ante legitimum examen, & approbationem, vt decernitur in Trident. *sess. 23. cap. 3. de reformat.* Crediturque literis Episcopi aliterentis esse legitimum, & examinatam, &c. facit *cap. vt circa de elect. in 6. & cap. post cessionem de probat. & tenet Francus cap. 1. de tempor. ordin. in 6. num. 2. Cardin. clement. in Romani de election. & d. cap. per cessionem*, Rebuff. *praxi benefic. formula liter. tonsuræ, n. 1. & 18.* & ratio est, quia hoc non est in alicuius præiudicium. Quare quando est in alicuius præiudicium, non creditur illis, sed maior probatio requiritur, vt bene Cardin. *d. cap. post cessionem*. Vnde si Episcopus virtute privilegij Papæ exereret Pontificalia in aliena diocesi, cum hoc sit in proprii Episcopi præiudicium, oporteret, vt ordinari retineant privilegij exemplum, alias non crederet illis. Sic Rebuff. *praxi benefic. tit. de formula dimissoriar. num. 20.* & si quis veniens de longinquo cum literis sui Episcopi, negetur esse is, de quo in literis fit mentio, assertioni eius

creditur, & præsumitur esse idem. Sic Baldus, & Cynus *l. si qua per calumniam, C. de Episcop. & clericis*. Francus *ibidem*. Qualiter enim debeat probari tonsura, & an sufficiat probare Ordines superiores tam ad beneficia, quàm ad alia, consule Rebuffum *d. formula literarum tonsuræ à num. 2. vsque ad 28.*

Aduerte tamen quòd si in literis dimissoriis dicitur, dummodo atatis, & literaturæ sufficientis, aliisque idoneis reperitus fuerit, tenetur promouens illum examinare, & alias de sufficientia inquirere. *cap. si Episcopus, de proband. in 6. vbi Doctores*. Rebuff. *d. formula dimissoriar. num. 6.*

Sed an sit rati habitio de futuro, quando scilicet quis spe rati habitiois proprii Episcopi, id facit ad contentandum Ordines non sibi subditos, quidam enim affirmant. Ratio, quia futurum non facit, qui credit domino placere. Sic tenet glossa *cap. Lugdunensis, 9. q. 2. vers. quod sanctus*. Raimundus in *summa tit. de forma consecrat. vers. in summa nota quod ordinari*. D. Thom. 4. *dist. 25. in expositione literæ*. Maiolus *d. irregularit. lib. 4. cap. 2. num. 7.* imò multi Doctores dicunt, quòd proprius Episcopus potest postea ratam habere talem ordinationem, per *cap. Solonitanæ, dist. 63.* dicit enim *ibi* quidam Episcopus se relaxare, quòd suis subditis ab alieno Episcopo sine sua licentia ordinatus sit, ac si ab ipso ordinatus. Sic glossa *cap. illud, dist. 71. in fine*, & *ibi de decretis*. & Hugo glossa *cap. 1. 9. q. 2. vers. ratata*. Tunc *de reformat. Lugdunensis*, vbi refert Laurentium Archidiaconum, neminem Andream pro hac sententia.

Sed dicendum est primò non fat esse talem rati habitioem, vt Episcopus possit alienum subditum ordinare. Primò, quia Episcopus non potest talem ordinationem ratam habere, vt mox probabimus. Secundò, quia hinc præstaretur ania Episcopis, vt hoc quæsitio colore, alienos ad Ordines promouerent, ac inde innumerabilia damna orirentur. Tertio fatet Trident. *sess. 14. c. 3. de reformat.* vbi cauet, vt Episcopi titulares nullum ordinem absque expresso sui Episcopi consensu. Sic tenet Salzedo super *praxi Bernardi Diaz cap. 25. §. secundus quando*. Parisius *consil. 136. volum. 4. summa confell. tit. de etate ordin. quest. 28.* Rebuffus *praxi benefic. tit. de formula dimissoriar. n. 1. & 29.* Mandosius *regul. 24. cancel. quest. 4. num. 10.*

Secundò dico, quòd talis ordinator sine licentia proprii est irrita (intellige, non quòd non teneat factum, sed est irrita quoad executionem, vt bene Turrecrem. *cap. 1. 9. quest. 2.*) sic enim habetur *cap. 1.* quod est ex Concilio Sardicensi, & *cap. 3.* quod est ex Concilio Niceno *dist. 71. & cap. 1. 9. quest. 2.* quod est Calixti Papæ. Sic Salzedo *dist. cap. 26. §. & non solum*. Rebuffus *d. formula dimissoriar. num. 10. & 21.* Mandosius *dist. regula 24. quest. 4. m.*

Hinc fit quòd sic initiatus tonsura non gaudet immunitate clericali. Sic testatur de videlicet iudicium Chassanæus in *consuetud. Burg. rubr. des institute, §. gloss. sem creus, in fine*. Rebuffus in *tract. nominationum, quest. 14. num. 42.* Salzedo *dist. cap. 26. & non solum*, licet contrarium tenuerit Guido *res. 449.*

Secundò fit quòd sic promotus non potest Ecclesiastica obtinere beneficia, sicut si tonsura non esset initiatus; quia paria sunt nullam habere tonsuram, & habere inutilem: quòd enim viciòse cautum

cautum est, pro non cauto haberi debet. *l. quoties, ff. qui iustitiam cogantur*. Item, quia cum hic quoad suspensum sit, priuatus est omni actu spirituali tendente ad sui commodum, vt scribit Antonius *cap. finali, de clericis excommunicatis*. & ob eam rationem redditur inhabilis ad obtinenda beneficia, *cap. cum bona, de etate & qualis*. & ideo si quis impetret à Papa beneficium, si non exprimat se ab alieno Episcopo esse promotum, est lubricitatis impetratio; quia si Pontifex sciret, non contulisset, vel non ita facile. Sic Salzedo *ibi §. ex quo manifestè*. Oldradus *consil. 215*. Salzedo *consil. 682. volum. 5.* Rebuffus *de formula dimissoriar. n. 22. 23. 24.*

17 Tertio dico, quòd Episcopus non potest ratam habere talem ordinationem, nec eius rati habitio aliquid prodest, sed tantum Papa per literas perinde valere, hoc approbare potest. Probatur, quia ratum quis habere non potest, quòd suo nomine gestum non est, *cap. ratum, de regul. iuris in 6.* Sic Parisius *consil. 136. volum. 4.* Salzedo *d. cap. 26. §. secundus, & §. ca ratione*. Mandosius *d. num. 10.* & Rebuffus *de formula dimissoriar. num. 11. 12. 13. 14. & 29. vbi n. 14.* respondet ad *cap. Solonitanæ*, non probati *ibi*, quòd per rati habitioem Episcopi confirmetur ordinatio. Sed Episcopus relaxat iniuriam, quam ordinatus sui fecerat. Et idem Rebuffus *praxi benefic. tit. de literis dimissoriar. num. 5.* dicit hoc perinde valere impediendum esse à Papa, & non à penitentiarum; qui super hoc dispensare nequeunt. *cap. 1. de tempor. ordinat. in 6. sine, & hoc antea*, cum recipiat alios ordines, & ei conferatur beneficium, quia si initium debile sit, superaddicari valide nequit, *cap. principatus, 1. quest. 1.*

18 Sextò nota, quòd Episcopus, qui concessit literas dimissorias, potest reuocare; potest enim ea, que nondum effectum sortita sunt reuocare, arg. *cap. si qua de rebus, 12. quest. 1.* Panorm. *cap. cum olim, vers. septimo, de maiorat.* Rebuff. *dicta formula dimissoriar. num. 44.*

19 Secunda conclusio. Duplex est casus, in quo potest alienus Episcopus sine licentia proprii aliquem ordinare. Primus est, quando Episcopus proprius est manifestè suspensus, quòd ordinavit clericos alienos absque licentia proprii Episcopi tunc possunt clerici eius subditi ordinari absque eius licentia à vicinis Episcopis; secus quando ob alias causas suspensus est. Sic habetur *cap. 2. de tempor. ordinat. in 6.* & *ibi glossa vers. taliter*. Dominicus *ibi §. clericis*. Francus *ibi num. 6.* Rebuffus *dicta formula literarum dimissoriar. num. 19.* Syluest. *Ordo 3. q. 8. Rosel. verb. ordinari. num. 6.* & Syluest. *verb. irregularitas, quest. 9. & ibi Angel. num. 32.* Armil. *verb. Ordo, num. 16.* Salzedo *d. cap. 26. §. tribus tamen*. Dicunt tamen Salzedo *ibi*, & Rebuffus *ibi num. 19.* quòd ordinari tenebuntur probare Episcopi suspensionem per declarationem Metropolitanam, aliquum non credentem, *omnino*; per *cap. cum secundum leges, de heret. in 6.* Doctor *cap. cum in iure, de offic. deleg. & nota circa hunc casum*, quòd tunc dicitur manifesta suspensio, cum est notoria facti; quia scilicet manifestè Episcopus ordinavit alienos sine licentia proprii, vel est notoria iuris, quia scilicet est conuictus, vel confessus in iudicio. Sic Syluest. *Angel. Rosel. locis citatis*. Glossa *ead. cap. 2. vers. manifesta*. Secundò nota, quòd in hoc casu d. *cap. 2.* solis clericis permittit ab alieno Episcopo ordinari; secus laicis, quia non subest tanta necessitas, ut laicus ordinetur, quanta, vt clericus

ascendat ad superiores ordines. Sic Anchar. *d. cap. 2. notab. 4.* Dominicus *ibi §. clericis*. Francus *ibi num. 2.* Perulinus *ibi notab. 2.* Rebuffus *l. de hic citato, num. 18.* Tertio nota, quòd in hoc casu dicit d. *cap. 2.* vt possit ordinari à vicinis Episcopis, quia per eos de vita, & moribus ordinandum melius potest sciri, quàm per remotos, & intelligendum est, quòd possunt vicini Episcopi talem ordinare in sua diocesi; quia non intrabunt diocesim suspensi absque sua licentia. Glossa *d. cap. 2. vers. vicinis*. Quarto nota, quòd quidam dicunt non posse Archiepiscopum vicinum ordinare in hoc casu; quia textus dicit, ab Episcopis vicinis, & non venit Archiepiscopus nomine Episcopi, nisi in propria diocesi. Sic Francus *ead. cap. 2. num. 7.* Anchar. *ibi notab. 4.* Ioan. Andr. *ibi*. Sed Dominicus *ibi §. clericis*, dicit fortè posse sustineri contrarium, quia appellatione Episcopi venit etiam Archiepiscopus, *6. quest. 4. cap. 1.* & notat glossa *cap. quia periculo, de sentent. excommunicat. in 6.* & hoc magis mihi placet.

Secundus casus; in quo potest quis ordinari ab alieno Episcopo sine proprii licentia, & ratione familiaritatis, potest enim Episcopus ordinare familiarem suum non subditum, si per triennium secum fuerit commoratus, & beneficium quocumque fraude cessante illi conferat. Sic definitur in Trident. *sess. 23. cap. 9. de reformat.*

Nota primò, quòd hoc decretum tantum obtinet locum in illis familiaribus, qui cum Episcopo commorantur, & presentes suis obsequiis assistunt: si enim absentes fuerint in regione remota, etiam si Episcopi sumptibus viuant, non possunt ab Episcopo ordinari sine licentia dimissoriis proprii. Ratio, quia Episcopus in hoc casu acquirit mores illius famuli nolle, ad quod hoc triennium præfixum est. Sic Salzedo *d. cap. 26. §. tertius casus*.

Maius autem dubium est, quid intelligatur per familiarem in d. *cap. 9.* Trident. an scilicet requiratur, quòd talis famulus sit domesticus, & commensalis Episcopi, vt prætextu familiaritatis elapso triennio ordinari possit. Et videtur requiri, primò ex Trident. *sess. 14. cap. 2. de reformat.* vbi dicens Episcopus titulare non posse suum familiarem ordinare, subdit etiam prætextu familiaritatis continuæ commensalitatibus (sue: ergo nomine familiaris videtur intelligere commensalem. Secundò, quia familiaris, & domesticus sunt idem, & nomina synonyma, vt docet Gregor. Lopez *l. 6. tit. 33. part. 7. vers. domesticos*. Felin. *cap. in literis, de testib. num. 1.* Anton. *ibi*. Domesticus autem, proprie loquendo, dicitur qui habitat in eadem domo, & aliquo modo est subiectus domino familiaris. Felinus *eo n. 1.* Bald. *l. 2. C. de testib.* Speculator *tit. de teste, §. 1. vers. Item, quod est domesticus*. Ioan. Andr. *cap. finali, de verb. signific. in 6.* Archid. *cap. regula, dist. 91.* & latè probat Felinus. Idem Rebuff. *tit. de verb. signific. l. 1. 95. super §. iure proprio familiaris dicimus, vers. pater autem familiaris appellatur*, vbi dicit, quòd domesticus dicitur, quando permanet in eadem domo: vnde leguntur alimenta Titio, & iis, qui de sua domo sunt, intelligitur legare omnibus degentibus cum Titio. Tandem probatur ex *cap. finali, de verb. signific. in 6.* vbi rogatus Papa quid intelligat nomine tuorum clericorum, respondit quòd intelligit eos, qui recepti sunt sine fraude, & fictione qualibet, & verè tui clerici familiares existunt, & in tuis expensis

continue domestici commensales, etiam si aliquando pro tuo negotio abesse contingat. Vbi glossa *versic. continue*, dicit intelligi morali modo, vt aqua, & seruitus dicitur continua, & *versic. pro tuo*, dicit quod non sumitur ita strictè, quin etiam pro suis aliquando abesse possit. Ecce quomodo, vt aliquid dicatur suus clericus, petit textus, vt sit domesticus commensalis: commensales verò sunt, teste Rebuffo *regula 32. Cancellaria*, qui sumptibus alicuius in eadem domo degunt: ergo à fortiori cum petat Tridentinum, vt sit suus familiaris, requiritur, vt in eadem domo degat.

23 Sed dicendum est id non requiri, sed in hoc casu familiare esse, qui in obsequio Episcopi intra, vel extra domum, eius Episcopi expensis alitur. Pro hac parte est Panorm. *cap. in literis, de rebus, num. 5.* vbi dicit, quod familiaris est latior vox, quam domesticus; & *cap. cum dilectus, de clericis, non resident. num. 2.* vbi hæc dicit: Existentes in seruitio alicuius dicuntur sui familiares; & Mandosius *regula 32. Cancellaria, quest. 10.* vbi, inquit, familiares sunt, qui alicuius seruitio se deputant ab illius alimentis pendentes. Nec obstat *cap. finale, de verb. signif. in 6.* quia quoad illum casum intelligit illud, per tuos clericos; secus in hoc casu. Item, quia triennium illud datur à Tridentino, vt Episcopus norit mores familiaris: at optimè cognoscat, quando continet in suo seruitio assistit, licet in alia domo habitet. Item, pro hac sententia est Salzedo citatus in *notabili primo*, circa hunc casum, vbi tantum requirit assententiam, & quod talis familiaris non sit abiens. Idem tenuit quidam Doctor Salmantinus in *annotationibus*, quas publicè legit circa Tridentinum: & etiam tenet Henriquez *lib. 14. de irregul. cap. 17. n. 3. & lib. 10. de ordine, cap. 12. n. 1.* in commento litera D.

24 Imò familiares, vel famuli familiarium Episcopi, qui expensis Episcopi aluntur, dicuntur familiares Episcopi, & fruuntur priuilegio *d. cap. 9. Trident.* Pro hac sententia est Mandosius *regula 3. Cancellaria quest. 16.* vbi dicit familiares familiarium Cardinalium sui priuilegio familiarium Cardinalis, & Salicetus *l. 2. C. de Episc. & cler. num. 5.* vbi dicit, quod si Papa reseruat omnia beneficia suorum familiarium, censetur reseruare beneficia familiarium illius, qui est familiaris Papæ; quia seruendo familiari Papæ, dicitur etiam familiaris ipsius Papæ: & Oldradus *consil. 111.* vbi dicit, quod si de prouentibus Hospitalis non debetur decima, non etiam debetur de prouentibus Hospitaliorum, qui Hospitalibus deseruiunt, & tenuit quidam Doctor Salmantinus in *annotationibus* super Trident. ita tamen vt omnis fraus cesset, nec ordinum occasione plures familiares Episcopus admittat. *cap. fin. de verb. signif. in 6.* Glossa *cap. 2. vers. figmento, de tempor. ordin. in 6.* & videtur clare tenere Henriquez *d. num. 3.* in commento litera Y. vbi dicit non posse famulos familiaris Episcopi, quando non Episcopi expensis aluntur.

25 Secundo nota circa eundem casum, quod si Episcopus conferat beneficium in ea diocesi, potest statim ipsum ordinare familiarem, non capere tamen triennio. Ratio, quia tunc non ordinat prætextu familiaritatis, sed quia ratione beneficii sortitur domicilium in ea diocesi. Sicut si daret beneficium cuiquam extraneo, posset illum statim ordinare; quia acquirit ibi domicilium iuxta *cap. 3. de tempor. ordin. in 6.* Sic Doctor Henriquez

à me consultus, quamuis contrarium minus bene tenent Petrus de Ledesma *1. tom. summe, vbi de facram. Ordin. cap. 5. post 9. conclusionem.*

Tertio nota, quod Episcopus titularis, id est, de Anillo, non potest solum familiarem etiam post triennium, & quodcumque aliud tempus ordinare. Sic habetur expressè *sess. 14. Trident. cap. 2. de reformar.* Vnde cum postea *sess. 23. cap. 9.* concedit generaliter Episcopo ordinario, quia analogum per se sumptum stat pro famosiore significato. Item ne deur contradicito. Sic Salzedo *d. cap. 26. §. tertius casus.* Henriquez *d. num. 1.* in commento litera D. & quidam iuniores docti, addit Henriquez, quod licet Episcopus titularis conferat beneficium familiaris, non potest ipsum initiare; quia non habet diocesim. Vnde in quocumque euentu est necessaria licentia sui ordinarij, vt Episcopus titularis possit illum initiare.

27 Quarto nota, quod si diocesanus Episcopus habentem beneficium, vel patrimonio sufficiens, & alias qualitates necessarias, noluerit ad ordines promouere, potest Legatus de latere Nuncius Apostolicus per appellationem aditus committere viciniori Episcopo, vt si repererit eas necessarias qualitates in eo concurrere, dimissorias literas ei concedat, vt à quocumque Episcopo suæ legationis ordinarij, & ab eodem reuerendas concedente, vel ab alio ordinarij poterit. Ratio, quia Legatus à latere in proferendo suæ legationis omnia potest facere, que iuris ordinarij, siue Episcopi, siue Archiepiscopi, aut Patriarcha de potestate à iure concessa, vel consuetudinem quaerit, potest: vt late resoluunt Baptista Caccialupus *de unionibus, art. 3. n. 6.* Marc. Antonius *lib. 2. in fin. maiorem, sit. 5. de Legatis Apostolicis, n. 83.* Sic quidam Doctor Salmantinus in *annotationibus super Trident.*

Tertia conclusio. Ordinari in Diaconos, vel Subdiaconos à Papa, non possunt sine eius licentia ab alio Episcopo ad superiores ordines promoueri. Sic expressè *cap. cum in distribuendis, de tempor. ordin. & docet Syluest. Ordo 3. quest. 5.* Panorm. Hostiens. & Anton. *d. cap. 1. de ordinatis ab Episc. qui Episcop. renunc.*

29 Nota, quod aliqui Doctores dicunt idem, quando Papa prouidet alicui in Curia de aliquo beneficio, tunc enim non potest alius Episcopus illum ad ordines promouere. Sic Archid. *cap. 3. de tempor. ordin. in 6.* & ibi Anchar. quod Francus *ibi n. 4.* dicit verum, quando respectu illius beneficii ordinaretur; secus si respectu alterius beneficii, vel causæ ordinaretur: posset enim tunc proprius Episcopus illum ordinare, nisi Papa conferret beneficium patienti defectum in ordinibus, tunc enim illorum collationem videtur ad se aduocare. Idem Dominicus *ibi.* Sed melius Ioan. Andr. *ibi.* & Rebuff. *praxi benef. tit. de literis dimissorias, n. 8.* dicunt quod in Episcopatum, non reseruat sibi ordines; quia oppositum nullo textu probatur.

30 Quarta conclusio. Non potest Archiepiscopus conferre ordines suis subditis in diocesi Episcopi suffraganei absque eius licentia; quia non potest solemniter exercere actus pertinentes ad ordinem Episcopalem intra alienam diocesim, iuxta glossam insignem Clementis. *fin. de prim. leg. versic. etiam celebrare.* Sic Couart. *quest. ion. præc. cap. 9. num. 2.* Nec potest subditus suffraganei dare ordines, vel literas dimissorias ad ordines. Probatur ex *cap. 3.*

31 *cap. 3. de tempor. ordinat. in 6.* vbi dicitur hoc tantum posse Episcopum, de cuius diocesi est ordinandus. Sic Francus *cap. 3. de tempor. ordinat. in 6. num. 3.* & ibi Dominicus, Couart. *cod. cap. 9. n. 2.* Glossa communiter recepta, *cap. 1. vers. agant, de offic. ordin. in 6.* Felin. *cap. pastoralis, de offic. ordin.* Rebuffus *praxi benef. tit. de literis dimissorias, num. 7.* Perusin. *cap. nullus, de tempor. ordin. in 6.* Salzedo *præc. crimin. Bernard. Diaz cap. 26. §. non tamen.*

32 Quinta conclusio. Episcopus electus, & confirmatus à Papa, nondum tamen consecratus, licet nequeat ordines conferre, at potest concedere literas dimissorias suis subditis. Ratio, quia illud ad ordinis potestatem spectat, quam per consecrationem solum acquirit: hoc verò ad iurisdictionem potestatem, quam per confirmationem Papæ solum acquirit. Sic Salzedo *d. cap. 26. §. sine licentia.* Rebuffus *d. tit. de literis dimissorias, num. 6.*

33 Imò si Episcopus nominatus à Rege antequam à Papa confirmetur, daret literas dimissorias, vel alia, quæ ad Episcopatum pertinent, exerceret, vel si fructus receperit etiam ex nominantis permissione, quæ non potest iuri Canonico derogare, intrusus est, & iure priuatus, & inhabilis, *cap. auctoritas, de elect. in 6.* ideo non valebit postea prouisio Papæ illi facta, nisi faciat mentionem, quod fructus in vim solius nominantis receperit, & alios actus fecerit. Sic Rebuffus *praxi benef. tit. de forma dimissorias, liter. n.*

34 Sexta conclusio. Episcopus, qui renunciauit Episcopatu, si tantum renunciauit loco, potest conferre omnes ordines de licentia ordinarij ordinandi: si verò renunciauit loco, & dignitati, solos ordines minores potest conferre, & hoc de licentia ordinarij ordinandi. Sic habetur *cap. 1. de ordinatis ab Episc. qui Episcopatu renunc. Sic tenent l. 22. tit. 6. part. 1. Tabien. Ordo 3. q. 3.* Arnil. *verb. ordo, num. 18.* Syluest. *Ordo 3. quest. 5.* Panorm. Hostiens. & Anton. *d. cap. 1. de ordinatis ab Episc. qui Episcop. renunc.*

35 Nota, quod in dubio non præsumitur renunciaste dignitati, sed loco tantum. Sic Gregor. Lopez *del. 22.* Hostiens. Panorm. & Anton. *cod. cap. 1. & dat rationem Panorm. ibi num. 8.* quia qui renunciat dignitati, videtur id facere propter crimen, *cap. post translationem, de renunciat.* & sic ne præsumatur criminofus, videtur renunciare soli loco, & subdit Panorm. *eo num. 8.* quod id, quod hic dicitur renunciare dignitati, appellatur *d. cap. post translationem*, renunciare ordini: intelligitur autem per hoc renunciare excoqutioni, & postlati ordines conferendi. Hæc Panorm. *ibi.*

36 Septima conclusio. Episcopus in aliena diocesi potest de licentia Episcopi illius diocesis ordinare non tantum subditos illius Episcopi, sed etiam non subditos habentes literas dimissorias generales à suis Episcopis; quia liget videatur Trident. *sess. 6. cap. fin. de reformar.* contrauenire, dum definit non posse Episcopum in aliena diocesi ordinare, nisi de ordinarij loci expressè licentia, & tunc solos subditos eidem ordinario illius loci: at intelligitur hoc decretum, nisi illi non subditi habeant dimissorias generales à suis ordinariis; tunc enim possent ordinari, iuxta declarationem Cardinalium, quam asserit Grotius *quest. canon. cap. 26. num. 28.* & patet ex eodem Trident. *sess. 7. cap. 11. de reformar.* vbi concedit habentem dimissorias generales à suis Episcopis posse ordinari. *Th. Sanchez Consil. moral. Tom. 11.*

nati ab Episcopo in sua diocesi residente, vel ab alio pro eo ibi officialia exercente. Idem tenet Nauarr. *lib. 1. consil. tit. de tempor. ordinat. consil. 20.*

37 Octaua conclusio. Quamuis Capitulum Sede vacante poterat dare dimissorias literas ad ordines, attento iure communi antiquo, vt patet ex *cap. 3. de tempor. ordinat. in 6.* hodie tamen per Trident. *sess. 7. cap. 10. de reformar.* id correctum est: ibi enim statuitur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi statuitur, quod is, qui vltra hos duos casus obtinet reuerendas à Capitulo, & illis initiatur, vt non possit eas dare infra annum, à die vacationis, ei, qui occasione beneficij Ecclesiastici recepti, siue recipiendi arctatus non fuerit ad recipiendum Ordines, & ibi stat

duo nomina, officialis, & vicarius, synonyma sunt, vt late contra alios probat Bernard. Diaz *pract. crimin. cap. 3. num. 1. & 2.* non potest regulariter dare reuerendas ad Ordines nisi quando Episcopus in remotis agit. Sic habetur expressè *cap. 3. de tempor. ordin. in 6.* & tenet ibi Francus, & Dominicus, Angel. *Ordo 2. initio.* Rosell. *verb. ordinator. num. 6.* Tabien. *Ordo 3. §. 1. Syluest. Ordo 3. quest. 2.*

41 Hinc fit in generali commissione facta Vicario Episcopi non claudi potestatem dandi literas dimissorias, sed requiri speciale mandatum, & commissionem. Patet ex d. cap. 3. ibi, *Cum ad hoc se ipsius officium non extendat*, & tenet ibi Francus *num. 1.*

42 Sed quando dicitur Episcopus esse in remotis, glossa eo *cap. 3. versic. remotis*, refert aliquos dicere tunc esse, quando est extra prouinciam, aut ultra duas dioceses, vel saltem vnā: at ipsa tenet hoc esse arbitrium iudici; quam approbant Dominicus, & Francus ibi, & referunt Hostiensem, & alios Doctores.

43 De religiosis vero, à quo debeant habere literas dimissorias ad Ordines, est dubium. Quidam enim dicunt, quòd si sunt exempti, non possunt ordinari ab Episcopo, in cuius diocesi morantur, sine licentia Papæ. Ratio, quia Episcopus tantum potest ordinare suos subditos: at hi non sunt subditi Episcopo. Sic Paris, & Archid. *d. cap. 3. de tempor. ordin. in 6.* & videtur tenere ibi Ioan. Andreas.

44 Sit tamen decima conclusio. Religiosi exempti possunt ordinari ab Episcopo, in cuius diocesi sunt, quia licet exempti sint: at in iis, quæ eorum fauorem concernunt, possunt se Episcopi subicere. Sic Rebuffus *pract. benef. tit. de cleric. à quib. & quomodo creent. num. 22.* Anchar. Hostiens. quos refert. Mandolius *de signaturæ gratiæ. tit. licent. ad Ordines se promoueri faciendi, §. nec quis miretur.* Item, quia appellatio diocæsani non venit ordinari Episcopo inferiori, licet in loco iurisdictionem habeat. Glossa *Clem. 1. de vita, & honest. cleric. versic. diocæsani, & ibi Imola num. 12.* Glossa *Clem. 1. de iure patri. versic. diocæsani, & ibi Imola num. 3.* & ibi Cardin. *quest. 5.* Imola *cap. de monachis, de præbend.* Cum ergo hoc sit proprium Episcopi diocæsani, non poterunt Abbates, & reliqui Prælati non Episcopi. Cæterum tenendum est standi in iure communi antiquo hoc posse Abbates, & Prælatos illos, qui habent iurisdictionem quasi Episcopalem, ita vt in illa diocesi non habeat iurisdictionem Episcopus. Et ratio est, quia huiusmodi Abbates, & Prælati possunt omnia, quæ possunt Episcopi, & in illa diocesi potestatem dandi literas dimissorias ad Ordines. Quod ex sequentibus probatur, quia *Clem. 1. de foro compet. habetur* petendam esse licentiam à diocæsano, vt expulsi Episcopus à sua diocesi possit exercere iurisdictionem in alia: & tamen dicit ibi glossa *versic. diocæsani*, non intelligi Vicarium Episcopi, sed nomine diocæsani intelligi Episcopum, vel qui habet iurisdictionem quasi Episcopalem in aliquo loco; ita vt Episcopus non possit eam exercere ibi: nam si Episcopus possit, licet etiam ipsi possent, debet Episcopus. Idem Imola

decernit non posse Abbates exemptos dare reuerendas iis, qui non sunt Religiosi illis subditi.

Vndecima conclusio. Religiosi non exempti debent ordinibus initiari ab Episcopo, in cuius diocesi commorantur, vel cum literis dimissoriis illius à quocumque Episcopo. Nec possunt Prælati Regulares huius Religiosis dare reuerendas. Ratio, quia hic actus est iurisdictionis quasi Episcopalis: at in hos non habent Prælati Regulares hanc iurisdictionem, cum sub sint Episcopo, in cuius diocesi commorantur. Sic etiam habetur expressè *cap. 3. de tempor. ordin. in 6.* & tenet ibi Francus *num. 1. & 2.*

De nouitiis vero, an possint ad ordines promoueri, & à quo Episcopo initiari debeant, dixi lib. 6. *summa, cap. 10. num. 18.*

D V B I V M XXI.

An Abbates, & alij Prælati, qui non sunt Episcopi, habent tamen iurisdictionem quasi Episcopalem in subditos seculares; possint illis dare literas dimissorias ad Ordines, vel hoc solum possint Episcopi.

Hoc dubium standum est primò standi in iure communi antiquo: deinde attento iure nouo Concilij Tridentini, & 10. *de reformat.*

Et in primis, quòd etiam attento iure communi antiquo hoc non possint Abbates, & dicit Prælati, probatur, quia *cap. 3. de tempor. ordin. in 6.* dicitur solum Episcopus, & non inferiores Prælatos posse has literas dimissorias dare. Vbi glossa *versic. Prælati*, dicit nec Abbates, nec Archidiaconos hoc posse, & ibi Francus *num. 1.* dicit idem. Mandolius *de signaturæ gratiæ. tit. licent. ad Ordines se promoueri faciendi, §. nec quis miretur.* Item, quia appellatio diocæsani non venit ordinari Episcopo inferiori, licet in loco iurisdictionem habeat. Glossa *Clem. 1. de vita, & honest. cleric. versic. diocæsani, & ibi Imola num. 12.* Glossa *Clem. 1. de iure patri. versic. diocæsani, & ibi Imola num. 3.* & ibi Cardin. *quest. 5.* Imola *cap. de monachis, de præbend.* Cum ergo hoc sit proprium Episcopi diocæsani, non poterunt Abbates, & reliqui Prælati non Episcopi.

Cæterum tenendum est standi in iure communi antiquo hoc posse Abbates, & Prælatos illos, qui habent iurisdictionem quasi Episcopalem, ita vt in illa diocesi non habeat iurisdictionem Episcopus. Et ratio est, quia huiusmodi Abbates, & Prælati possunt omnia, quæ possunt Episcopi, & in illa diocesi potestatem dandi literas dimissorias ad Ordines. Quod ex sequentibus probatur, quia *Clem. 1. de foro compet. habetur* petendam esse licentiam à diocæsano, vt expulsi Episcopus à sua diocesi possit exercere iurisdictionem in alia: & tamen dicit ibi glossa *versic. diocæsani*, non intelligi Vicarium Episcopi, sed nomine diocæsani intelligi Episcopum, vel qui habet iurisdictionem quasi Episcopalem in aliquo loco; ita vt Episcopus non possit eam exercere ibi: nam si Episcopus possit, licet etiam ipsi possent, debet Episcopus. Idem Imola

Imola ibi *num. 38.* Idem Cardin. ibi *§. volumus, quest. 4.* & *§. finali, quest. 2.* & Paulus ibi. Secundo probatur idem, quia plures textus determinant Episcopi esse compellere exequutores negligentes exequi testamentum. Sic habetur *cap. si heredes, & cap. tua nobis, de testam. & Trident. sess. 22. cap. 8. de reformat. & cap. Ioannes, de testam. dicitur hoc esse munus diocæsani: & tamen communis sententia tenet nomine Episcopi in hoc decreto intelligi illum, qui habet iurisdictionem quasi Episcopalem, secluso Episcopo, siue is appelletur Abbas, siue Archidiaconus. Sic Couarr. *cap. Ioannes, de testam. num. 1.* Ioannes Andr. Panorm. *Barbatus ibi. Felinus cap. cum olim, num. 2. de prescrip. Tertio probatur, quia Clem. 1. de reb. Ecclæs. non alien. dicitur non posse alienari rem Ecclesiasticam sine consensu proprij Prælati; & tamen glossa ibi, *vers. proprij, & Imola ibi, num. 9.* Paulus ibi. Panorm. *cap. 1. de transact. & cap. 1. de voto. Decius cap. auaricia, de præbend. Innocent. cap. 2. de transact. sine, dicitur hunc Prælatum esse Episcopum, vel Abbatem habentem Ecclesiam pleno iure subiectam, & iurisdictionem quasi Episcopalem. Et dat rationem Imola, quia hi vices Episcopi gerunt. Quarto probatur, quia *cap. sicut, de excess. Prælat.* dicitur, quòd Episcopi est Ecclesiasticam suæ diocæsani vnio: & tamen dicit Panorm. *ibi. m. 3.* quòd Prælati inferiores habentes iurisdictionem quasi Episcopalem, hoc faciunt; quia (inquit) vnice est iurisdictionis Episcopalis, & addit, quòd possunt omnia pertinentia ad iurisdictionem Episcopalem: & citat Federicum *confl. 24.* Nec obstant glossæ adductæ in contrarium, dicentes nomine diocæsani tantum comprehendi Episcopum, & non alios habentes iurisdictionem quasi Episcopalem; quia id intelligitur in materia concernente officium, & dignitatem Episcopalem, quando potius iurisdictionem, vt bene Felinus *cap. cum olim, n. 2.* Panorm. & Barbatus *dico cap. Ioannes, & ibi Couarr. n. 1.* Quinto probatur idem, quia iure communi semper fuit necessaria licentia Episcopi ad audiendas confessiones, & nunc clarius per Trident. *sess. 23. cap. 1. §. de reformat.* id requiritur: at hi Abbates in sua diocesi dant licentiam audiendi confessiones, referunt casus, vt constat ex praxi: imò non sat est, esset licentia diocæsani, vt quis audiret confessiones subditorum huiusmodi Abbatum, vt tenet Cardin. & Panorm. quos refert, & sequitur Syluest. *confessor. 2. quest. 7.* Præterea probatur nostra sententia, quia iure communi Capitulum Sede vacante concedit reuerendas, *cap. 3. de tempor. ordin. in 6.* quia succedit in iurisdictione Episcopali: sed in nostro casu est eadem ratio, quia hi Abbates habent iurisdictionem Episcopalem; ergo idem est de illis dicendum, quia constitutiò extenditur ad eam similem, quando est eadem ratio: nec illa est extensio, vt etiam in pœnalibus tenet glossa *cap. 1. de temp. ordin. in 6. versic. Italia.* Tandem probatur, quia Regulares exempti possunt dare suis subditis Regularibus reuerendas, vt tenet communis, & dixi *dub. præcedenti*, quia habent in ipsos iurisdictionem quasi Episcopalem: cum ergo hi possint hac ratione, poterunt etiam alij habentes eandem iurisdictionem, & sicut illi, ita, & hi comprehenduntur nomine Episcopi. Et Panorm. *cap. quæstionum, de rerum permut. mon. 4.* dicit esse referuatum Episcopi interponere authoritatem pœnitu-***

tationi beneficiorum; & tamen id dicit posse huiusmodi Abbates, & *cap. Abbates, ad finem, de priuileg. in 6.* dicitur hos habere iurisdictionem quasi Episcopalem. Pro hac sententia est Innocent. *de clericis peregrin. in rubrica, num. 3.* vbi hæc dicit, Abbates exempti possunt dare reuerendas, quando ita sunt exempti, vt Episcopus non habeat iurisdictionem quoad suos clericos. Idem Mandolius *regula 24. Cancellaria, num. 8.* Ioan. Andr. *cap. 3. de tempor. ordin. in 6.* & ibi Francus *num. 5.* & Nauarr. *lib. 4. confl. tit. 1. de sponsal. confilio 5.* vbi dicit posse Abbates omnia iurisdictionis, quæ potest Episcopus, in nouis est *lib. 5. confl. tit. de priuilegio, confl. 23.*

Ex dictis patet solutio ad adducta in contrarium.

Maius autem dubium est, an post Trident. hoc idem liceat Abbati, & alijs Prælati dictis. Videtur enim id non licere iam per Trident. *sess. 23. cap. 10. de reformat.* vbi sic dicitur, *Abbatibus & alijs exemptis non liceat intra fines alicuius diocæsani consentientibus, etiamsi nullius diocæsani, vel exempti esse dicantur, cuique, qui Regularis sibi subditus non sit, tonsuram, vel maiores ordines conferre, vel literas dimissorias, vt ab alijs ordinentur, clericis secularibus conferre, sed hæc omnia spectent ad Episcopos, intra quorum diocæsani fines existunt, non obstante quouis priuilegio, vel consuetudine immemorabili.* Et sic Salzedo *pract. crimin. Bernard. Diaz cap. 26. versic. sine licentia*, dicit post Tridentinum non licere iam Abbati dare reuerendas: & Barthol. à Ledesma *summa sacramentor. mater. de ordin. dub. 11. fol. 1164.* dicit per hoc decretum tolli facultatem, quam habent hi Abbates conferendi tonsuram, & ordines maiores: & sic idem debet dicere de facultate conferendi reuerendas, quia eodem tenore verborum dicit vtrumque Trident. & tenet expressè Nauarr. *lib. 1. confl. tit. de tempor. ordinat. confl. 22.* Vivaldus *appendice ad candelabrum sacramentorum, cap. 8. num. 13.* Henriquez *lib. 14. de irregular. cap. 18. num. 2. in commento littera P. fine.* Manuel *2. tomo summa, cap. 10. num. 6. conclus. 6.* & huius sententia liter multi Episcopi, qui nullo modo admittunt suam dimissorias horum Abbatum.

Cæterum probabilius esse credo posse post Tridentinum. Ratio, quia licet Tridentinum id non concedat Abbati, imò dicit, *Non liceat Abbatibus, &c.* est opus videre clausulam derogatoriam, quam ponit, & iuxta illam regulandum est decretum: nisi enim non habeat clausulam derogatorem, & signum, quòd Concilium id non concedit, at si aliunde est concessum, id non derogat. Quod probatur ex doctrina Antonij à Corduba super priuilegia mendicantium, *verb. dispensatio, sine, vbi* refert Doctorem Ortiz, dicitque cum illo, quòd omnes exceptiones, & limitationes, quas Pontifices faciunt in suis decretis, & constitutionibus, tantum limitant ipsas concessiones, in quibus ponuntur tales limitationes, si non sit clausula derogatoria; v. g. Mariani V. concessit fratribus S. Benedicti posse dispensare in omni irregularitate, etiam ex homicidio voluntario occulto, cum suis Monachis, quia gratia per communicationem gaudent omnes Mendicantes: postea Sixtus I V. concessit posse dispensare in homicidio casuali, cum exceptione expressa homicidij voluntarij. Quærit ibi Cordub. an possit virtute prioris con-